

=== טיוטה ===

בבית המשפט העליון

בג"ץ 1724/18

העותרים:

1. ישראל שמיר
2. ד"ר אברהם מוזס-כרמל
3. שושנה קדוש

כולם ע"י ב"כ עו"ד ישראל שמיר

נגד

המשיבות:

1. שרת המשפטים, ע"י ב"כ עו"ד אבי מיליקובסקי
2. הוועדה הבוחנת למבחני הסמכה למקצוע עריכת הדין בישראל
3. לשכת עורכי הדין

שתיהן ע"י ב"כ עו"ד דוד יצחק ועו"ד מירית שלו

בקשה להצטרפות כעותרים לעתירה העיקרית

המבקשים: 1. ###כתובת ,

2. ###כתובת

בעצמם, ו/או באמצעות המבקש מס' 1, ו/או ע"י ב"כ עו"ד ###

- נגד -

- המשיבים:**
1. שרת המשפטים, ע"י ב"כ עו"ד אבי מיליקובסקי
 2. הוועדה הבוחנת לבחינות ההסמכה לעריכת דין בישראל, באמצעות היועץ המשפטי לממשלה, או בא כוחו
 3. הוועדה לבחירת שופטים, באמצעות היועץ המשפטי לממשלה, או בא כוחו
 4. מר יוסף אלרון, בית המשפט העליון – משיב פורמלי

וַיֹּאמֶר לֹא מִשָּׁה הַמְקַנָּא אַתָּה לִי וּמִי יִתֵּן קְלַעַם יְהוָה
בְּיָאִים כִּי־יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עָלֵיהֶם: (במדבר יא כט).

היזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה (תלמוד בבלי,
מסכת נדרים, דף פא, עמוד א).

אמנם החוק מפריד בין הוועדה הבוחנת ללשכה, וחברי
הוועדה כבר אינם נבחרים על-ידי ראש הלשכה. ועדיין,
יש **סימביוזה חשודה בין השניים**. באופן מפתיע יוצא
שהוועדה הבוחנת, בכך שהיא נכשלת בתפקידה לערוך
בחינות תקפות ומהימנות, משרתת את האג'נדה
המוצהרת של ראש הלשכה – להילחם בהצפת המקצוע
ולצמצם את מספר עורכי הדין (ד"ר לימור זר-גוטמן,
גלובס 30.7.2018).

כמו כן, דרוש היה קולו של נוה, עבריין לכאורה עם
סיכוי סביר להחליף את גלימת עורכי הדין במדי אסיר.
ונוה, אל נשכח, היה שווה אוטומטית לא קול אחד אלא
שניים, שלו ושל הנציגה השנייה של לשכת עורכי הדין
(הפרופ' זאב שטרנהל, הארץ 1.2.2019).

אני מבקשת לבלום את הצפת המקצוע (שרת
המשפטים איילת שקד, כלכליסט 30.12.2015)

מבוא: מהות הבקשה, והצידוק לה

א. הציר המרכזי המשותף לבקשה זו ולעתירה העיקרית (בג"ץ 1724/18 – להלן גם "העתירה
דנן", "העתירה", או "עתירה זו") הוא היותן של המשיבה מס' 2 (לבקשה זו ולעתירה) ולשכת
עורכי הדין (המשיבה מס' 3 לעתירה, להלן גם "הלשכה") בבחינת "בשר אחד", למרות
ששתיהן גורסות השכם-והערב כי אין בינן ולא-כלום, זולת ה"לוגיסטיקה" שהלשכה מספקת
למשיבה מס' 2, והדרישה להפריד בין הדבקים האלה.
יצוין, בהקשר זה, כי למבקשים כלל לא ברור מדוע בכל העתירות (או רובן ככולן), עד עכשיו,
העותרים מביאים את הלשכה כמשיבה, למרות המשיבה מס' 2 והלשכה, כאמור, טוענות
שלבד מה"לוגיסטיקה" אין בינן דבר, וכי **ללשכה "אין כל אינטרס" בבחינות או**
בתוצאותיהן.

ב. באשר לציר המרכזי הזה, המבקשים מביאים **חיוזוק ונימוקים**, הרבה מעבר למה שיש
בעתירה העיקרית – דבר אשר, כשלעצמו, מצדיק את צירופם של המבקשים כעותרים נוספים
לעתירה.

- ג. יחד עם זאת, המבקשים מעלימים כאן נקודות-השקה נוספות לציר המרכזי – נקודות אשר יש להן קשר בל-יינתק לעתירה העיקרית, ואשר, ככל הידוע, מעולם לא הועלו בעתירות בעניין בחינות ההתמחות של הלשכה (להלן גם "בחינות ההתמחות" או "הבחינות").
- ד. צירופם של המבקשים יחסוך מהציבור ומכב' בית המשפט עתירות רבות נוספות בעתיד.
- ה. ענינונם של המבקשים יפורט בפרק ב', סעי' 15, לנימוקי הבקשה, להלן.
- ו. הסעדים המבוקשים, לגבי כל אחת מהמשיבות לבקשה זו, הם כדלקמן:

המשיבה מס' 1 (שרת המשפטים):

- א. מדוע לא תכיר בכך שקביעתה של רמת-הסף לקבלה למקצוע עריכת-הדין היא עניין שבמדיניות, אשר בסמכותה-היא, ולא בסמכות המשיבה מס' 2, אשר עליה להתאים את מומחיותה למדיניות שיקבע הדרג המדיני;
- ב. מדוע לא תכיר בכך, ותקבע מדיניות בהתאם לכך, שרמת-המינימום לקבלה למקצוע היא הרמה שמתחתיה עורך-הדין יגרום ללקוחותיו יותר נזק מתועלת;
- ג. מדוע לא תוציא מה"לקסיקון" שלה – דהיינו ממערכת השיקולים שלה – את המונח "הצפת המקצוע";
- ד. מדוע לא תאייש את המשיבה מס' 2 ביו"ר וחברים אשר יהיו מחוייבים לכל העקרונות המפורטים בעתירה זו ולא יהיה להם כל קשר ללשכת עורכי הדין (להלן גם – הלשכה), לא יהיו מועמדים לקידום, לא "הוכתמו" ב"סימביוזה" שבין הלשכה לוועדה, ואין להם שום קשר ללשכה מלבד היותם חברים בה, מכוח החוק, וכל זאת כדי להשתחרר ולהתנקות מכל מה שגורם לכל העוול שנגרם בגלל הסימביוזה;

ה. ככל הנוגע לחובת ה"התייעצות" עם המועצה הארצית של הלשכה, על פי

סעי' 40(ג) לחוק הלשכה, מדוע לא תסתפק בהתייעצות המקובלת במשפט

המנהלי, לגבי מועמדים שהיא עצמה בחרה, במקום לשמש "חותמת-גומי"

על רשימת-מועמדים מוכנה-מראש במספר המתאים בדיוק למספר

החברים הנדרש, שהמועצה הגישה לה, בבחינת "כזה ראה וקדש";

- ו. מדוע לא תחיל את האמור בעתירה זו רטרואקטיבית למועד נובמבר 2015 ואילך (להלן: **תקופת הסימביוזה**), ע"י שקלול הציונים/שיעורי העוברים בתקופת הסימביוזה ביחס שבין ממוצע השיעורים האלה בחמש השנים (או בכל תקופה אחרת) שקדמו לתקופת הסימביוזה, לבין ממוצע השיעורים האלה בתקופת הסימביוזה, ולהנחות את הוועדה בהרכב החדש

לצאת מהנחת ה"המשכיות" – ביחס לתקופה הקודמת, ובכפוף למדיניות המותווית בעתירה זו ;

ז. מדוע לא תנתק כל קשר וזיקה בין המשיבה מס' 2 לבין עסקניה של לשכת עורכי הדין ;

ח. מדוע לא תפנה אל היועץ המשפטי לממשלה, על מנת שיורה – אם ימצא לנכון, על פי שיקול-דעתו – לחקור את נושא הסימביוזה בין לשכת עורכי הדין לבין מר יוסף אלרון, הכל כמפורט בעתירה זו.

המשיבה מס' 2 (ועדת הבחינות):

- א. מדוע לא תהייה מחוייבת לכל העקרונות המפורטים בעתירה זו ;
- ב. מדוע לא תנתק כל קשר וזיקה בינה לבין עסקניה של לשכת עורכי הדין ;
- ג. מדוע לא תחיל את האמור בעתירה זו רטרואקטיבית למועד נובמבר 2015 ואילך, ע"י שקלול הציונים/שיעורי העוברים בתקופת הסימביוזה ביחס שבין ממוצע השיעורים האלה בחמש השנים (או בכל תקופה אחרת) שקדמו לתקופת הסימביוזה, לבין ממוצע השיעורים האלה בתקופת הסימביוזה, והכל בכפוף למדיניות המותווית בעתירה זו.

המשיבה מס' 3 (הוועדה לבחירת שופטים):

- א. מדוע לא תקבע רמת-סף לקבלת לכהונה שיפוטית – בכל הערכאות – שתהייה גבוהה מזו הנדרשת מעורכי דין, עם קבלתם למקצוע – הכל בהתאם לערכאה אלה מתמנה המועמד לשפיטה : שתעמיד כל שופט לאותה הבחינה שעוברים המתמחים, ובהשוואה לציון 65 הנדרש כרמת-סף לעריכת הדין (בינתיים) תדרוש ציון 75 לגבי המועמדים לבימ"ש השלום, 85 לגבי המועמדים לביהמ"ש המחוזי, ו-100 לגבי המועמדים לביהמ"ש עליון, או, לחלופין, כפי שיקבע בית משפט נכבד זה.

המשיב מס' 4 (מר יוסף אלרון) הוא משיב פורמלי, לא מבוקש כנגדו כל סעד, והוא מצורף כאן כמשיב כדי שיוכל להגן על עצמו – **אם רצונו בכך.**

נימוקי הבקשה

א. מבוא

1. העובדות המובאות בבקשה זו הן קשות לעיכול וכואבות עד מאוד, ותמציתן היא : **תיזמור בין לשכת עורכי הדין וראשה דאז, מר אפרים נוה, לבין מר יוסף אלרון ולבין שרת המשפטים, הכל כמפורט להלן.**

2. בניגוד לעתירות קודמות בהן הובאו "שלל טענות ורמזים להטיות ולאגינדה מכוונת [...] קנוניות [...] ועוד" (אשר נדחו מכל-וכל, מן הסתם משום שהעותרים לא השכילו להביא להן תשתית עובדתית), בבקשה זו מובאות עובדות מוצקות (ראו פרק ח. הברית הלא-קדושה: איילת שקד – אפי נוה – יוסף אלרון (סעי' 45 – 78, להלן), המחייבות מסקנות משפטיות חד-משמעיות (ר' פרק ט. המסקנות מהברית הלא-קדושה שקד-נוה-אלרון: הקדמה (סעי' 79 – 89 להלן), ופרק יב. המסקנות מהברית הלא-קדושה שקד-נוה-אלרון: לגופו של עניין (סעי' 99 – 109 להלן).
3. העובדות המובאות בבקשה זו מביאות למסקנה בדבר קנוניה/סימביוזה/קומבינה משולשת בין הגב' איילת שקד (להלן גם – שקד), שרת המשפטים, לבין מר אפי נוה (להלן גם – נוה), עד לאחרונה ראש לשכת עורכי הדין, ולבין מר יוסף אלרון (להלן גם – אלרון), עד לאחרונה יו"ר ועדת הבחינות של לשכת עורכי הדין.
4. במסגרת הקנוניה/סימביוזה/קומבינה הסיבובית הזאת:
- אלרון תמך במאבקו של נוה נגד "הצפת המקצוע" והוריד דראסטית ופתאומית את שיעור העוברים את בחינות ההתמחות;
 - נוה תמך בשאיפתה של שקד למנות שופטים "שמרנים";
 - שקד תמכה בקידומו של אלרון לבית המשפט העליון,
5. בסופו של דבר מטרתם של כל השלושה אכן הוגשמה, על גבם של אלפי נבחנים מאז מועד נובמבר 2015 ועד היום, ובהמשך גם רבבות נבחנים בשנים הבאות, ובדורות הבאים.
6. השאלה המרחפת מעל הבקשה הזאת נובעת מהתרחיש האפשרי הזה, הגם שהוא רק היפותטי:
- א. למרות הייחודיות שבה – המבוססת על עובדות ולא על "רמזים" – הבקשה הזאת נדחית, מנימוקים זהים לאלה שהביאו לדחייתן של כל העתירות הקודמות בנושא (שהתבססו רק על "רמזים");
 - ב. בכל מועד בחינה (פעמיים בשנה) שיעור העוברים את הבחינה יורד ב-5% במוצע;
 - ג. לאחר כל מועד בחינה ה"ריטואל" חוזר על עצמו: עתירה חדשה, עתירת-מגירה זהה המבוססת על אותן העובדות, ופס"ד-מגירה חדש, הדוחה את העתירה מאותם הנימוקים;
 - ד. כל אימת שמתפנים שני תקנים בבית המשפט העליון, הלשכה מקדמת את יו"ר ועדת הבחינות ה"תורן", ושרת המשפטים, בתמיכת הלשכה, מקדמת את המועמד של הלשכה, ואילו הלשכה, מצידה, תומכת בקידום מועמדה של השרה.

ה. עם קידומו של יו"ר ועדת הבחירות לביהמ"ש העליון, הוא מתפטר מראשות ועדת הבחינות, יו"ר חדש מתמנה, והתרחיש חוזר על עצמו שוב ושוב: המשך הירידה בשיעורי העוברים את הבחינות, דחיית העתירות הזרות בנימוקים זהים, קידום יו"ר ועדת הבחינות לביהמ"ש העליון, וחוזר חלילה.

7. והשאלה אשר צריכה לעמוד ברקע הבקשה הזאת היא: כמה עתירות זהות צריכות להגיע לבית משפט זה ולהידחות, כמה ראשי ועדת הבחינות צריכים להתמנות לביהמ"ש העליון, ועד לאן צריך שיעור העוברים את הבחינות לרדת כדי שבית משפט נכבד זה יתערב וישים סוף לסחרור-המוות הזה?

8. נניח שהתשובה היא: עשר עתירות, חמישה ראשי ועדת הבחינות (המשיבה מס' 2) מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד ל-5% ... אבל אם זו התשובה, נשאלת השאלה מדוע לא להתערב כבר אחרי תשע עתירות, אחרי ש"רק" ארבעה ראשי הוועדה מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד "רק" ל-10%?

ואם להתערב כבר אחרי תשע עתירות, אחרי ש"רק" ארבעה ראשי הוועדה מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד "רק" ל-10%, נשאלת השאלה מדוע לא להתערב כבר אחרי שמונה עתירות, אחרי ש"רק" שלושה ראשי הוועדה מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד "רק" ל-15%?

וכן הלאה, וכן הלאה ...

9. התשובה ה"מתימטית" היא אחת: או לקבל כבר עכשיו את המבוקש ע"י המבקשים בבקשה הזאת – או שלא להתערב לעולם, אפילו כאשר שיעור העוברים יורד ל-0.01% (מאית האחוז), וראשי ועדת הבחינות המתחלפים "עומדים בתור" לקידום לביהמ"ש העליון – ומקודמים לשם בזה-אחר-זה.

10. אשר על כן אין מנוס מלקבל את המבוקש בבקשה הזאת, על אף כל הכאב שבדבר.

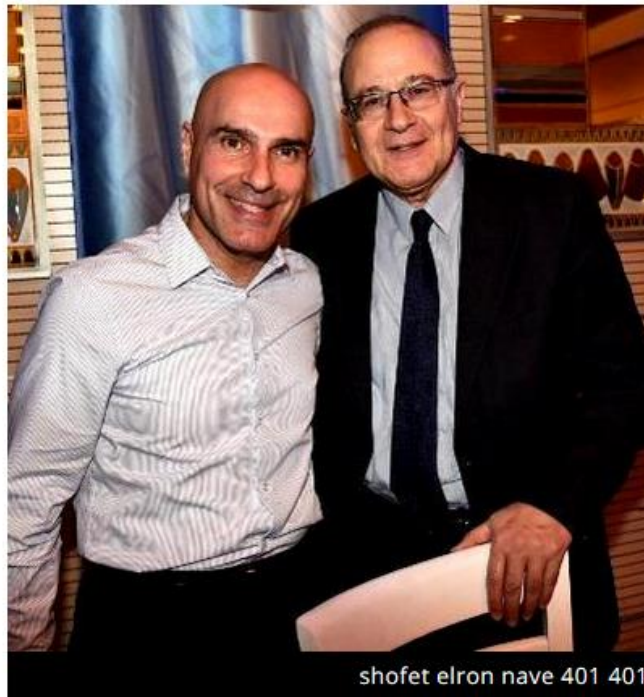
11. ותעמוד לנגד עינינו, לאורך כל הדרך, התמונה הזאת, השווה אלף מלים: יוסף אלרון ואפי נוה. מהתאריך המופיע עולה שהיא צולמה ופורסמה כאשר מר יוסף אלרון (המשיב הפורמלי לבקשה זו) עדיין היה בגדר מועמד לביהמ"ש העליון, ובחירתו עדיין לא הייתה מובטחת (בגלל התנגדותם של שופטי ביהמ"ש העליון, בראשותה של כב' השופטת אסתר חיות, אז הנשיאה-לעתיד של בית משפט נכבד זה, שגרסו כי אלרון "לא קורץ מהחומר המתאים לבית המשפט העליון").

מה אפשר לומר על התמונה הזאת, אם לא הנאהבים והנעימים?

הקמפיין למען השופט יוסף אלרון

נכתב על ידי זיו קריסטל ב 21/02/2017 18:46:17.

מועמד לשכת עורכי הדין לבית משפט העליון מקובל גם על הפוליטיקאים אך לא על השופטים, ובמיוחד לא על ידי הנשיאה המיועדת אסתר חיות. הלשכה תתמוך בדיל פשרה, אך ייתכן שהמחלוקות סביב מינוי השופט אלרון ידחו את הבחירה בחודש

השופט יוסף אלרון וראש לשכת עוה"ד אפי נוח

עדכון מדיוני הוועדה:

הוועדה לבחירת שופטי עליון הודיעה על

12. ואל נא נטעה: השניים – יוסף אלרון ואפי נוח – אינם חברי-ילדות אשר יכולים להצטלם חבוקים כך. הנה השוואה, על פי ויקיפדיה, ובהשמטת פרטים שאינם רלוואנטיים למקום ולזמן:

אפי נוה	יוסף אלרון
לידה 15 בדצמבר 1968 (בן 50)	לידה 20 בספטמבר 1955 (בן 63)
אשקלון, ישראל	חיפה, ישראל
השכלה: מכללת רמות משפט	השכלה: אוניברסיטת בקינגהאם, אנגליה
	(תואר בוגר במשפטים, LL.B.);
	אוניברסיטת חיפה (תואר מוסמך במינהל
	ביטחון לאומי, M.A.)
<p>נולד כאפרים נבעה לדני ואדה נבעה, ילידי עיראק. הוא גדל והתחנך באשקלון. בתיכון למד בבית הספר ע"ש "תגר" באשקלון. ב-1987 התגייס לצה"ל ושירת תחילה בחיל השריון, אך לאחר תאונת דרכים רוב שירותו הסדיר היה בממ"ר"ם [4].</p>	<p>יוסף אלרון (אלפריח) [...] הוא הצעיר מבין תשעת ילדיהם של צדיקה ועובדיה, שעלו לישראל ממוסול שבעיראק בשנת 1951. למד בבית הספר היסודי "נירים" וביולי 1973 סיים את לימודיו התיכוניים בבית הספר "תיכון ערב חדש" בחיפה. בשנים 1973–1977 שירת בצה"ל והשתחרר בדרגת סגן. לאחר מכן נסע ללונדון, שם עבד במסגרות ביטחוניות שונות עד לשנת 1980 [1]. בשנת 1982 הוסמך למשפטים</p>
<p>למד משפטים שלוש שנים במכללת "רמות משפט" והשלים את הסמסטר האחרון של לימודי התואר הראשון באוניברסיטת תל אביב, לצד סטודנטים נוספים ממחזורו, עקב הפסקת פעילות המכללה. [5] בשנת 1995 הוסמך כעורך דין לאחר התמחות בבית משפט השלום בתל אביב, אצל השופטת שרה דותן. ב-1999 הקים ביחד עם עו"ד אלישע אטיאס את משרד עורכי הדין "אטיאס - נוה", העוסק בתחומי הביטוח והנזיקין.</p>	<p>(LL.B.) באוניברסיטת בקינגהאם שבאנגליה. בשנת 1983 חזר לישראל והחל להתמחות במשרדי עורכי דין בחיפה - סולומון ליפשיץ ושות', גורי סובול ושות' ולאחר מכן בפרקליטות מחוז חיפה. בשנת 2001 קיבל תואר שני במדעי החברה (M.A.) בתחום "מינהל ביטחון לאומי" מאוניברסיטת חיפה.</p>
<p>ב-21 ביוני 2011 נבחר לראש מחוז תל אביב והמרכז בלשכת עורכי הדין, שהוא המחוז הגדול בלשכה ומאגד בתוכו כ-70 אחוזים מעורכי הדין בישראל. ב-2012 ייסד את "המדרשה למשפט מעשי של מחוז תל אביב והמרכז", שהיא פרי שיתוף פעולה עם מוסדות אקדמיים במחוז תל אביב והמרכז ומטרתה לספק לעורכי הדין העשרה מקצועית. [6]</p>	<p>בשנת 1985 סיים את ההתמחות במשפטים והוסמך כעורך דין. אלרון עבד כעורך דין עצמאי בתחומים הפלילי והאזרחי, במשרד שפתח במדרחוב נורדאו, בשכונת הדר בחיפה.</p>
	<p>קריירה כשופט במרץ 1994, לאחר שמונה שנים שבהן עסק בעריכת דין, התמנה לשופט בבית משפט</p>

<p>[...]</p> <p>בהיותו ראש מחוז תל אביב בלשכת עורכי הדין, קרא לעורכי הדין להעדיף העסקת עורכי דין צעירים על פני מתמחים, בשל הצפת הענף ועל פי הכלל של עניי עירך קודמים.</p> <p>ראש לשכת עורכי הדין</p>	<p>השלום בחיפה. בשנת 1995 עבר בשירות המילואים ליחידת בתי הדין הצבאיים, וכיהן במסגרת זו כשופט בבית הדין הצבאי במחוז הצפון.</p> <p>ביולי 2003 מונה לשופט בבית המשפט המחוזי בחיפה [...]. משנת 2010 החל לכהן כשופט צבאי במילואים בבית הדין הצבאי לערעורים בדרגת סא"ל. באותה שנה השתתף בתוכנית "השופט כמנהל" של הפקולטה לניהול באוניברסיטת תל אביב, ובשנת 2012 נטל חלק בתוכנית הכשרה לנשיאים ולסגני נשיאים, אף היא מטעם הפקולטה לניהול באוניברסיטת תל אביב. במרץ 2012 קודם לכהונת סגן נשיא בבית המשפט המחוזי בחיפה [...]. ב-4 ביולי 2013 החל לכהן כנשיא בית המשפט המחוזי בחיפה. החל מאוגוסט 2014 ועד מרץ 2018 שימש כיו"ר הוועדה הבוחנת של לשכת עורכי הדין, הממונה על שאלון בחינת ההסמכה של הלשכה.</p>
<p>[...]</p> <p>ביוני 2015 נבחר ליו"ר לשכת עורכי הדין.</p>	<p>בית המשפט העליון</p>
<p>[..]</p> <p>בנובמבר 2017 התפרסם תחקיר של עמרי אסנהיים בתוכנית "עובדה", אשר הציג את הרקע להליך מינוי השופטים במדינה. נוה התראיין לתחקיר והציג בו את עמדותיו בנוגע למינוי שופטים ואת שיתוף הפעולה שלו עם שרת המשפטים איילת שקד. [9] במהלך התחקיר הקליט נוה את משתתפי כנס לשכת עורכי הדין באילת. [10]</p>	<p>בפברואר 2017 אישרה הוועדה למינוי שופטים פה אחד את מינויו לבית המשפט העליון, במסגרת הסכם בין חברי הוועדה למינוי ארבעה שופטים. כמה משופטי בית המשפט העליון התנגדו למינויו וסברו כי הוא "לא קורץ מהחומר שממנו עשויים שופטי עליון". מנגד, הוא זכה לתמיכה חזקה מצדו של חבר הוועדה לבחירת שופטים, השר משה כחלון, ואף היה המועמד המועדף על לשכת עורכי הדין [4][5]. הוא נכנס לתפקיד זה ב-30 באוקטובר 2017.</p>

13. עינינו הרואות: הדבר היחיד המשותף לשניים הוא הורים ילידי עיראק, אבל במבצע עזרא ונחמיה, הוא מבצע העלאת יהודי עיראק לישראל, במהלך שנות ה-50, עלו לארץ יותר מ-120,000 יהודים, כך שקיימים כיום מאות אלפי ישראלים אשר נהנים מה"מעמד" הזה.

מעבר לכך אין שום דבר משותף להם: נוה נולד כאשר אלרון כבר עבר את גיל הבר-מצווה שלו, נוה היה בן 5 – 9 כאשר אלרון שירת בצה"ל (ויכול היה לעשות זאת בסביבת תל-אביב – אשקלון), וכאשר אלרון השתתף בתכניות של אוניברסיטת תל-אביב (2010, 2012), נוה היה רק בתחילת הקריירה העסקנית שלו בלשכה (2011).

בכל שאר הזמנים הרלוואנטיים, אלרון היה חיפאי "גזעני" אשר יצא את עירו רק לשש שנים, לאנגליה, במסגרת שירות המדינה, וגם ללימודי המשפטים, ואילו נוה יצא את עירו, אשקלון, רק בשנת 1987, שנה בה החל את שירותו הצבאי, כאשר אלרון, אז עורך-דין בעל ותק של שנתיים בלבד, עבד כעורך דין עצמאי בתחומים הפלילי והאזרחי, במשרד שפתח במדרחוב נורדאו, בשכונת הדר בחיפה.

14. תמונה כזאת אינה אפשרית לגבי שני אנשים אשר לא הייתה שום הצטלבות דרכים ביניהם, זולת **מפגש-האינטרסים**, כאשר נוה נעשה ראש לשכת עורכי הדין, ואלרון היה מועמד לבית המשפט העליון.

ב. המבקש/ים ועניינם

15. המבקש **מס' 1** (להלן – **המבקש**) הוא בוגר לימודי המשפטים ועבר את ההתמחות הנדרשת בחוק, אבל נכשל בשני מועדים של בחינת ההתמחות.

מעבר לכך, המבקש עצמו נזקק מעת לעת לשירותי עורך דין, והמאבק ב"הצפת המקצוע" מייקר את השירות המשפטי ומרחיק אותו מהישג-ידו.

המבקש מס' 2 אינו משפטן, אבל הוא עשוי להיזקק מזמן לזמן לשירותיהם של עורכי דין, והמאבק ב"הצפת המקצוע" מרחיק את השירות המשפטי מהישג-ידו.

ג. המשיבים

16. המשיבה מס' 1, שרת המשפטים, היא הרשות הנבחרת הממונה מטעם הציבור על הדאגה לאינטרסים של ספקי השירות המשפטי ושל צרכניו, אבל בפועל – כעולה מכל האמור בבקשה זו – היא דואגת רק ליצרנים, ופוגעת באינטרס של "האיש ברחוב" לשירות משפטי בהישג-יד.

17. המשיבה מס' 2, ועדת הבחינות לפי חוק לשכת עורכי הדין, היא הגוף הממשלתי הבוחן את מסיימי ההתמחות לצורך הסמכתם כעורכי-דין בישראל, אשר ממונה על ידי שר המשפטים על פי סעיף 40 לחוק לשכת עורכי הדין).

18. המשיבה מס' 3 היא הגוף הציבורי הבוחר את שופטי ישראל, והיא מצורפת כדי למנוע את האנומליה בו תנאי הקבלה למקצוע עריכת הדין הם מחמירים יותר, ואילו תנאי הקבלה לשפיטה הם מקלים יותר.

19. המשיב מס' 4 הוא משיב פורמלי בלבד: כיוון שהוא כבר אינו משמש בתפקיד יו"ר המשיבה מס' 2 אין כל אפשרות – וגם אין כוונה – לחייב אותו לעשות דבר.

יחד עם זאת, כיוון שהוא ממלא בבקשה זו את "התפקיד הראשי", הוא מצורף לבקשה זו כמשיב פורמאלי, כדי שהוא יוכל להגן על שמו הטוב – אם רצונו בכך.

ד. מיצוי ההליכים

20. **ביום ###** פנה המבקש אל המשיבה מס' 1, אל המשיבה מס' 2 ואל המשיבה מס' 3, באמצעות המשיבה מס' 1 (להלן גם – המשיבה), שהיא גם יו"ר המשיבה מס' 3.

מכתבו של המבקש מצורף **כנספת א'**.

אף אחת משלוש המשיבות לא טרחה להשיב במועד שנקבע בחוק.

נראה כי ההצלחות בהליכים הקודמים נסכו בהן את הביטחון כי לעולם חוסן, וממילא גם לא יועבר אל שכמן נטל ההוכחה – המוטל מכוח החוק על מי שלא עונה בתשובה מנומקת.

21. מכתבו של המבקש (**נספח א'**) לא היה היחיד שנשלח אל המשיבות.

נספח א'(1) הוא מכתב דומה, אשר נשלח אל המשיבות ע"י עותר פוטנציאלי (להלן גם **הכותב**) אשר בינתיים "ירד מזה" (אולי משום שבין-לביין כבר עבר את הבחינה), וקיבל תשובה מלשכתה של המשיבה מס' 1 (מצורף **כנספח ב'**).

22. **נספח ב'** נושא את התאריך 17.1.2018 (כמובן שהכוונה היא 2019), ואין בו כל התייחסות להיותה גם יו"ר המשיבה מס' 3. מעבר לכך המסמך הזה לא מתייחס לפונה הספציפי, ולפחות במקרה אחד נשלח לפונה אחר **אותו המכתב, עם אותו המספר הסידורי (2018-22175), ועם אותו התאריך (השגוי)**.

23. כיוון שב**נספח ב'** גילתה המשיבה מס' 1 את דעתה בנושא, וכיוון שהמשיבות מס' 2 ו-3 לא טרחו לענות, לא על **נספח א'** ולא על **נספח א'(1)**, תתבסס עתירה זו על **נספח ב'**, כשהוא מעומת עם **נספח א'(1)** – כאילו היה זה המבקש עצמו שכתב את הנספח הזה.

ה. מי לא מצורף כמשיבים לבקשה זו

24. **כנספח א'(1)** ציין כותבו כנמענים גם את יו"ר וחברי המשיבה מס' 2, בכשרם האישי, כיוון שהפנייה כוללת גם דרישה להפסיק את חברותם במשיבה מס' 2, ולמנות תחתיהם יו"ר וחברים אחרים, דבר אשר עשוי לפגוע באינטרסים שלהם.

25. כיוון שבינתיים היו"ר וחברי המשיבה מס' 2 התפטרו, המשיבה הזאת נותרה לא מאויישת, אין מי שייפגע מאיוש המשיבה הזאת בהרכב חדש, המחוייב לעקרונות המפורטים בבקשה זו (הכל כאמור בפיסקה האחרונה למצוטט **מנספח א(1)**), בסעי' 157, (להלן), ואם הם מצפים למינוי-מחדש בעתיד, דינם הוא כדין כל אדם המצפה למינוי כלשהו.
26. לשכת עורכי הדין (להלן גם – הלשכה) לא מצורפת כמשיבה, כי היא טוענת כל הזמן שהיא לא צד לנושא, לא מנהלת את הבחינות וממילא גם לא עורכת אותן, וכל תפקידה אינו אלא באספקת ה"לוגיסטיקה" לוועדה.
- ו. **המשיבה מס' 2 כ"מוסד המדינה שאינו תאגיד", לכל דבר ועניין**
27. תארו לעצמכם שהוועדה לבחירת שופטים מקיימת את ישיבותיה במשרד **הרצוג, פוקס, נאמן**, במשרד **יגאל ארנון ושות'**, במשרד **קסוטו ושות'**, או בכל משרד אחר של עורכי-דין, המתדיין בבתי המשפט.
28. תארו לעצמכם שהמשרד ה"מארח" גם מספק לוועדה הזאת לא רק את ה"לוגיסטיקה" במובן הצר (מקום לניהול הישיבות, ציוד משרדי, קפה ועוגיות, מיזוג אוויר וכו') אלא גם ייצוג משפטי כאשר מוגשת נגדה עתירה לבית המשפט, ואם לא די בכך – המשרד המארח גם מחליט עבור הוועדה מי ייצג אותה בבית המשפט, וגם מממן את הייצוג הזה.
- והכל ללא תמורה. ב"התנדבות" גמורה...
29. המצב הזה הוא בלתי נסבל, לא רק מבחינת מראית העין, אלא גם מבחינת תקינות המינהל והחשש להשפעה של בעלי עניין על בחירת השופטים, **ולא תישמע כל טענה ש"הרכב הוועדה, כפי שנקבע בחוק, מבטיח את מקצועיותה ואת אי-תלותה"**.
30. הוועדה לבחירת שופטים (המשיבה מס' 3 לבקשה זו) היא, לכל הדיעות, "מוסד המדינה שאינו תאגיד", כמשמעותו בסעי' 11 לחוק לתיקון סדרי הדין האזרחי (המדינה כבעל דין), **תשי"ח-1958**, אשר קובע כי "לענין חוק זה, **דין מוסד המדינה שאינו תאגיד כדין המדינה**", וכאמור בסעי' 4 לאותו חוק, "בכל הליך שהמדינה צד לו תיוצג המדינה על ידי **היועץ המשפטי לממשלה או בא-כוחו**".
31. כמובן שאם הוועדה לבחירת שופטים זקוקה ללוגיסטיקה, במובן הצד או הרחב של המילה, **המדינה היא זו המספקת לה את כל הדרוש, וגם נושאת בכל העלות הכרוכה בכך – כך היה מעולם, כך יהיה לעולם**.
32. ועדת הבחינות לפי חוק לשכת עורכי הדין (המשיבה מס' 2 לבקשה זו, וכן גם לעתירה העיקרית) גם היא בעלת אותם הסממנים של הוועדה לבחירת שופטים, **והיא אפילו יותר "ממשלתית"**, משום שהוועדה הזאת על כל חבריה, לרבות היו"ר, **ממונה ע"י הממשלה (שר המשפטים)**, שלא כמו הוועדה לבחירת שופטים, אשר חבריה נכפים על המדינה ע"י הגופים המנויים בחוק.

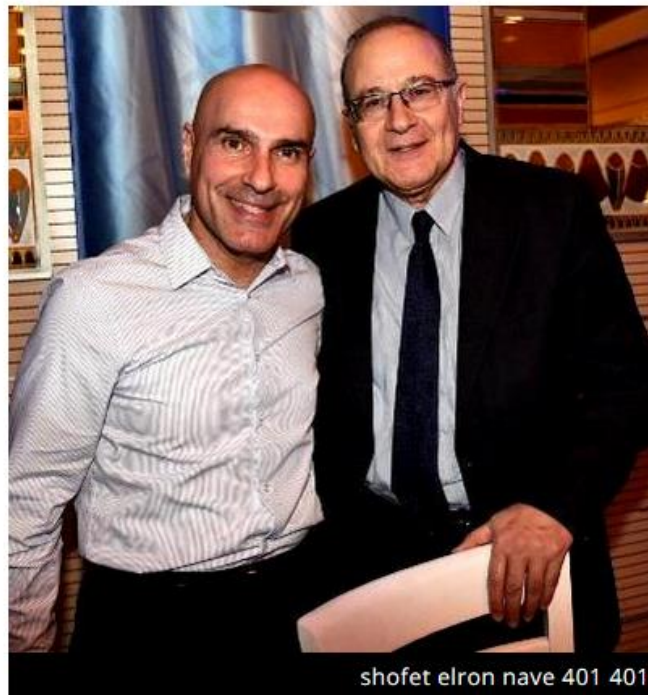
יחד עם זאת, אם המילה "ותבחנו" אשר בסעי' 2(1) לחוק הלשכה – עם או בלי הסיפא לסעי' 2 כולו ("הכל בהתאם לחוק זה") – אכן מטילה על הלשכה את מימון ה"לוגיסטיקה" של הוועדה, שאחרת היה מוטל על שכמה של המדינה, **עדיין יש לפרש את ה"לוגיסטיקה" הזאת בצמצום-שבצמצום, ולא יעלה על הדעת שהדבר הזה יאפשר התחככות הדדית ומתמדת בין יו"ר המשיבה מס' 2 לבין עסקני הלשכה:**

מפיין למען השופט יוסף אלרון

הקמפיין למען השופט יוסף אלרון

נכתב על ידי זיו קריסטל ב 21/02/2017 18:46:17.

מועמד לשכת עורכי הדין לבית משפט העליון מקובל גם על הפוליטיקאים אך לא על השופטים, ובמיוחד לא על ידי הנשיאה המיועדת אסתר חיות. הלשכה תתמוך בדיל פשרה, אך ייתכן שהמחלוקות סביב מינוי השופט אלרון ידחו את הבחירה בחודש

shofet elron nave 401 401

השופט יוסף אלרון וראש לשכת עוה"ד אפי נה
עדכון מדיוני הוועדה:
הוועדה לבחירת שופטי עליון הודיעה על

33. ההנחה שוועדת הבחינות אינה "מוסד המדינה שאינו תאגיד", יחד עם "אי התלות" בין הוועדה לבין הלשכה (לה טוענות שתיהן) גם מוציאה את הוועדה מגדר "גוף מבוקר" לפי חוק מבקר המדינה, וזה פותח פתח למצב שהדעת אינה סובלתו.

כך, למשל, אם ועדת הבחינות ממנה, מכוח סמכותה לפי סעי' 40(ו) לחוק הלשכה, "חבר בוחנים לחיבור שאלות הבחינה ולבדיקתן" ללא מכרז, ובניגוד לדין ולנורמות המנהל התקין – מי יבקר אותה אם היא אינה "גוף מבוקר"?!

34. לפי סעי' 12(1) לחוק הלשכה, כמוזכר לעיל, המקסימום שניתן לקרוא לתוך ה"תבחנים", בלי לפגוע באי-התלות של הוועדה, הוא ה"לוגיסטיקה" במובן הכי צר: העמדת אולמות בחינה, נייר לכתובת תשובותיהם של הנבחנים, וכו'.

35. ואכן, מסתבר שגם הלשכה סבורה כך, וזו תשובתו של הממונה על חופש המידע בלשכה לפונה פלוני –

במענה לפנייתך שבסימוכין, אבקש להשיבך כדלקמן:

1. במענה לסעיף 1 לבקשתך, נשיבך כי:

1.1. הבסיס החוקי לפעילות הוועדה הבוחנת נמצא בסעיף 40 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961.

1.2. עבודת חברי הוועדה היא בהתנדבות והלשכה לא ממנת את עבודת הוועדה. עם זאת, מאחר והלשכה אחראית לפי חוק הלשכה (סעיף 12(1) לחוק) על עריכת בחינות ההסמכה, הרי שהיא נושאת בעלויות התקציביות שכרוכות בהכנה ובעריכת הבחינות.

2.

העתק: מר אורי אלפרסי, מנכ"ל לשכת עורכי הדין

36. הנה כי כן, "על הנייר" אין כל בעייה: הלשכה מממנת את העלויות "שכרוכות בהכנה ובעריכת הבחינות", אבל לא את "עבודת הוועדה".

37. דא עקא שבהצגת הדברים כך יש הטעייה עובדתית: כאשר הלשכה מעמידה את הריטיינר שלה לייצג את הוועדה – והייצוג המשותף של הוועדה והלשכה בעתירה העיקרית הוא ראייה ניצחת לכך – מה זה אם לא "מימון עבודת הוועדה"?

38. אבל חמור לא פחות – הלשכה היא גם הקובעת מי ייצג את הוועדה – והמייצג שקבעה
הלשכה הוא גם הריטיינר שלה, שפרנסתו תלויה בלשכה ולכן הוא חייב לשאת חן
מלפניה – הלכך ייקרא "אי תלות"? האין כאן ניגוד אינטרסים, כאשר הוועדה אמורה
להגן על כלל הציבור, ואילו הלשכה דואגת לחבריה – וגם מצהירה על כך בגלוי!?

39. המסקנה מכל אלה: ועדת הבחינות היא ועדה ממשלתית לכל דבר ועניין, ופרט לעניין
הלוגיסטיקה המדינה אמורה – וחייבת – לספק לה את כל הדרוש לתפקודה – כולל
שכרם של חברי הוועדה, אם הם לא מוכנים לעבוד בהתנדבות, או שהנהלים אינם
מאפשרים זאת – ואם היא פועלת שלא כדין, או בניגוד לנורמות המנהל התקין – מבקר
המדינה ייכנס לתמונה, ויאמר את דברו.

40. וכיוון שכך הוא – על כרחנו שהוועדה – המשיבה מס' 2 – לא יכולה להיות מיוצגת, אלא
ע"י היועץ המשפטי לממשלה, או בא כוחו.

ז. שאלת-רקע, בערך משולש פשוט

41. שר המשפטים בשעתו, עו"ד פרופ' יעקב נאמן ז"ל, מבכירי עורכי-הדין בישראל, אמר
במליאת הכנסת, ביום 16.11.2011:

אני, כפי שאמרתי, בגלוי אומר, לא הייתי עובר את הבחינה. זה העובדה.
אני לא בטוח מה יקרה אם ייתנו לכלל 47,000 עורכי-דין במדינת
ישראל שנמצאים היום במקצוע, לעשות את הבחינה, כמה מהם יעברו
את הבחינה. לא בטוח.

42. אם עורך דין במעמדו של הפרופ' נאמן – פרקליט-צמרת-שבצמרת – לא היה עובר את
הבחינות, סביר להניח כי אף עורך-דין, ואולי אף שופט, לא היה עובר אותן – אבל הדבר
לא היה גורע מכשירותו של אף אחד מהם.

43. והשאלה בערך משולש פשוט היא: אם פרקליט-צמרת-שבצמרת, פרופסור למשפטים,
לא יצליח להשיג ציון של 65% – מי ישיג 100%?

44. על כל אלה נעמוד בהמשך, בהרחבה.

ח. הברית הלא-קדושה: איילת שקד – אפי נוה – יוסף אלרון

45. בפרק הזה פורע/ים המבקש/ים את השטר עליו חתמו בפרק א', סעי' 1 - 14, לעיל.

46. לשרת המשפטים, הגב' איילת שקד (להלן גם – שקד), יש אינטרס – מוצהר – לבחור
שופטים "שמרנים" לביהמ"ש העליון (ומן הסתם גם לבתיהמ"ש הנמוכים יותר);

למר אפי נוה (להלן גם – נוה), ראש לשכת עורכי הדין בכל מועד רלוואנטי לבקשה זו, היה
אינטרס – מוצהר – למנוע "הצפה" של מקצוע עריכת הדין;

- למר יוסף אלרון (להלן גם – אלרון), בכל מועד רלוואנטי לבקשה זו ועד לפרישתו מתפקיד יו"ר המשיבה מס' 2, היה אינטרס – מוצהר! – להתקדם מכהונתו כנשיא בימ"ש מחוזי לכהונת שופט ביהמ"ש העליון (אינטרס שהוגשם בינתיים).
47. לפני שנראה כיצד הביאה הסימביוזה בין שלושם לנפילה הדראסטית בשיעורי העוברים את הבחינות, נרחיב קמעה לגבי כל אחד מהשלושה.
- איילת שקד**
48. איילת שקד היא חברת הכנסת ה-19 וה-20 (הכנסת הנוכחית).
49. לאחר הבחירות לכנסת ה-20, וערב תום המועד להרכבת הממשלה, הסכימה סיעתה של שקד, "הבית היהודי", להיכנס לקואליציה הממשלתית **בתנאי ששקד תקבל את תיק המשפטים**.
50. מטרתה – המוצהרת – של שקד, עם כניסתה לתפקיד, הייתה לחוקק את **פיסקת ההתגברות**, דא עקא שהמטרה הזאת סוכלה מיידית, בגלל חופש-ההצבעה שניתן לשר משה כחלון ולסיעתו, "כולנו".
51. למרות סיכולה של המטרה אשר למענה נכנסה שקד, היא לא התפטרה, ותחת זאת היא אימצה לעצמה מטרה מוצהרת "חלופית" – **למנות שופטים "שמרנים"**.
52. כדי להגשים את המטרה הזאת חברה שקד אל ראש לשכת עורכי הדין, אפי נוה: הוא **יתמוך בשני מועמדיה ה"שמרנים"**, והיא **תתמוך במועמד שלו – יוסף אלרון**.
53. עד כמה חזקה הייתה הברית בין שקד לבין נוה תעיד אמירתה כי **אפי נוה הוא "הדבר הכי טוב שקרה למערכת המשפט"**, וגם אחרי שהוא נתפס מבריא את הגבול, יחד עם בת זוגו, **והודה במיוחס לו, היא אמרה כי עושים לו "צייד מכשפות"**.
- והיא גם אמרה "אפי ואני זה גם אינטרסים וגם חברות"**.
54. לאחר כניסתו של נוה לתפקיד ראש הלשכה (יוני 2015), וסמוך לבחינת נובמבר 2015 (שהיא הייתה נקודת התפנית והנפילה הדראסטית בשיעורי העוברים את בחינות ההתמחות של הלשכה – ראו להלן, סעי' 67 – 71 ואילך) אמרה איילת שקד: **אני מבקשת לבלום את הצפת המקצוע ולכן החלטתי להאריך את התמחות עורכי הדין (כלכליסט 30.12.2015)**, וגם התאריך הזה מעיד על התיזמור בינה לבין אפי נוה ויוסף אלרון: **לא העלאתה של איכות ההתמחות, אלא הרצון לבלום את "הצפת המקצוע"**.
55. ואם לא די בכך, כאשר הוגשה הצ"ח פרטית לפתור את בעייתם של המתמחים שנכשלו, בה תמכו למעלה ממחצית חברי הכנסת, והיא כבר אושרה ע"י הוועדה של הכנסת אשר נקבעה לכך וכבר נקבע לה מועד לקריאה השנייה והשלישית במליאת הכנסת – **שקד טירפדה את ההליך, כדי להשאיר אותו תקוע עד לאחר הבחירות (9.4.2019) והרכבת**

הממשלה החדשה – כחודשיים נוספים, כאשר נוה תומך בה בקמפיין בו השקיעה
הלשכה שבראשותו סך של 1,997,968 שקלים חדשים.

אפי נוה

56. היה, היו, שני חברים: עו"ד דורון ברזילי (להלן גם – ברזילי) ועו"ד אפי נוה: הראשון – יו"ר ועד מחוז תל-אביב של הלשכה, והשני – יו"ר ועדת האתיקה של אותו המחוז.

57. המשותף לברזילי ולנוה – שניהם תמכו בחידוש משוב השופטים של הלשכה.

58. בבחירות למוסדות הלשכה, בשנת 2011, "רצו" השניים במשותף: ברזילי לראשות הלשכה, ונוה – לראשות ועד מחוז תל-אביב (ואכן הם זכו במירוץ מול מועמדים אחרים).

59. אחת מהבטחות הבחירות בקמפיין המשותף שלהם הייתה לנהל קמפיין "להחזרת הכבוד למקצוע".

הקמפיין המובטח לא בא לעולם, ולעניין ה"כבוד למקצוע" – לא רק שהוא המשיך להידרדר, אלא שארבע שנים לאחר מכן, כאשר נוה גבר על ברזילי והיה לראש הלשכה (ראו בהמשך) – כל יום נוסף של נוה בראשות הלשכה אימת עוד יותר את המוסכמה לפיה "99% מעורכי הדין מוציאים שם רע לכל היתר".

60. לאחר הבחירות למוסדות הלשכה, בשנת 2011, לא רחק היום, ונוה, אשר חשק בראשות הלשכה בבחירות העתידיות למוסדות הלשכה (2015), החל לחתור תחת ברזילי: ראשית – הוא ניצל את הרוב העומתי שהיה לו במוסדות הלשכה ויצר גוף מתחרה למוסדות הלשכה (שהיה קרוי "מחוזות הלשכה"), קיים אירועים שהתחרו באירועים שמקיימים

מוסדותיה המרכזיים של הלשכה, ומעל לכל – הפך את חברבורותיו והודיע על התנגדותו למשוב השופטים.

61. בהתנגדותו למשוב השופטים קנה נוח את ליבה של מערכת המשפט, אשר באה לתמוך בו, והחרימה את מוסדות הלשכה בראשות ראש הלשכה הנבחר (ברזילי).

לימים, מן הסתם, היא הייתה עתידה להצטער על כך.

62. רכוב על תמיכתה של מערכת המשפט ועל הבטחת-הבחירות להילחם ב"הצפת המקצוע" גבר נוח על ברזילי, ונבחר לראשות הלשכה בבחירות שהתקיימו בחודש יוני 2015.

63. ואכן, משנכנס נוח לתפקידו כראש הלשכה, הוא לא שכח את הבטחת הבחירות הזאת, וזה הביא לשורת מהלכים אשר תחילתם ב"תיזמור" בינו לבין מר יוסף אלרון, בו נדון מיד, וסופם (בינתיים) בתיזמור בינו לבין איילת שקד שהתבטא, בין השאר, בקמפיין נגד הצעת החוק שהועלתה בכנסת (ראו סעי' 55, לעיל), בו, כאמור, השקיעה הלשכה סך 1,997,968 ש"ח:

היית רוצה שייצג אותך עורך דין שח"כים סידרו לו פקטור בבחינת ההסמכה?

היית רוצה שינתח אותך רופא שח"כים סידרו לו פקטור בבחינת ההסמכה?

הורדת רף בחינת ההסמכה מסכנת את הציבור

בתקופה האחרונה חרבים רבים מנסים להוריד את רמת מקצוע עריכת הדין בארה פופוליסטית. מבחינת ההסמכה למקצוע נכתבו ע"י ועדה ציבורית עצמאית ובלתי תלויה המורכבת משופטים, פרקליטים וכו'. המבחנים עברו ביקורת של בית המשפט העליון ומטרתם העיקרית היא להגן על הציבור ולוודא ששפי שלא ראו, לא יהיה עורך בדיקת כנס רופאים. גם ע"ד עוסקים בדיני נפשות. רופאים עושים זאת ע"י הצלת חיים בחדרי ניתוח. סמל ע"ד עושים זאת ע"י ייצוג בבתי משפט וסמן ליווי משפטי מקצועי.

לשכת עורכי הדין בישראל
ISRAEL BAR ASSOCIATION
نقابة المحامين في إسرائيل

רמת המקצוע שומרים על

17

16

64. בבג"ץ 10145/17, שעוד נדון בו (בסעי' 84, 85, 89 להלן) נאמר, בין השאר (ההדגשה במקור):

לא בכדי נקבע כי בוועדה יכהנו שני חברי לשכת עורכי הדין. הנחת המחוקק הייתה, כי עורכי הדין יביאו לוועדה את ניסיונם ואת היכרותם עם השופטים מהצד השני של הדוכן, כמי שמופיעים בבתי המשפט ויכולים להתרשם ישירות מהשופט כנציגי "הצרכן" של מערכת השיפוט. המחוקק סבר כי ראוי שבוועדה לבחירת שופטים יהיה רוב **מקצועי** ולא רוב פוליטי, על מנת להבטיח את רמת השפיטה ולמנוע הכנסת שיקולים שאינם מקצועיים. כך היה מאז ומעולם, וחמשת חברי הוועדה המקצועיים שיתפו פעולה, גם אם לא תמיד הסכימו ביניהם על מועמד זה או אחר, והכל על מנת להבטיח כי השופטים הטובים והאיכותיים ביותר ייבחרו או יקודמו.

65. **בחבירתו אל האגף הפוליטי בגד נוח לא רק במערכת המשפט אשר קידמה אותו, אלא גם – ובעיקר – במטרתו של המחוקק "להבטיח את רמת השפיטה ולמנוע הכנסת שיקולים שאינם מקצועיים" (כמצוטט לעיל).**

66. ואי אפשר שלא להזכיר, באותה הנשימה, את מה שקרוי היום **פרשת מין תמורת מינוי**, אשר במסגרתה כבר "יצאה לחופשה" שופטת אחת (שמה הותר לפרסום, אבל הדבר אינו לענייננו).

אמנם הפרשה הזאת עדיין בחיתוליה, אבל הקשר המיני בינה לבין נוה אינו מוכחש, ופרקליטה רק אומר כי "הקשר בינה לבין נוה היה קשר חברי בלבד ואינו קשור למינויה כשופטת", אבל גם במעט הזה די כ"ראייה מנהלית" לכך שלא "רמתו וטהרו" של המקצוע, ולא "הגנה על שלטון החוק, זכויות האדם וערכי היסוד של מדינת ישראל" עמודו לנגד עיניו של "רב המלחים" של הספינה שהופקדה על הערכים האלה בסעי' 1 לחוק הלשכה.

יוסף אלרון

67. שופט ביהמ"ש המחוזי בחיפה עד לאחרונה, **יוסף אלרון**, היה יו"ר ועדת בחינות ההתמחות של לשכת עורכי הדין, החל ממועד נובמבר 2014, ועד פרישתו מהתפקיד, בחודש מארס, 2018, או סמוך למועד הזה.
68. עד שאלרון נעשה יו"ר ועדת הבחינות, ממוצע העוברים בכל בחינה היה למעלה מ-70%, ובשתי הבחינות הראשונות שהוא ניהל התוצאות היו באותה הסביבה.
69. יתירה מזאת: בבחינה השנייה שבניהולו (מאי 2015) אחוז העוברים היה הגבוה בכל חמש השנים אשר קדמו לכך (75.4%).
70. בין הבחינה הזאת לבין הבחינה הבאה (סוף אוקטובר 2015) נבחר ונכנס עו"ד אפי נוח לתפקידו כראש לשכת עורכי הדין. הוא הצליח להיבחר, בין השאר, משום שהוא, כאמור לעיל, העמיד במרכז תעמולת הבחירות שלו את המאבק ב"הצפת המקצוע".
71. והנה, מיד באותה הבחינה שיעור העוברים את הבחינה ירד באופן פתאומי מ-75.4% ל-

47%, ובהמשך ירד גם ל-30% (!).

יצויין כי בכל מקום שהנושא עולה לדיון, באים תומכי המצב הקיים וטוענים להבדלים בין שיעור הנכשלים פעם ראשונה לבין הנכשלים בפעם השנייה ואחריה, או בין בוגרי האוניברסיטאות לבין בוגרי המכללות, אבל אף אחר לא טוען כי הגראפים השונים

77. ואכן, כבר בבחינה הראשונה בניהולו של השופט שוחט הסטטיסטיקה ממשיכה באותו הכיוון, ומראה כי שוחט הבין על איזה צד מרוחה הפרושה שלו, ואיפה נמצא המפתח שלו לקידום המיחול: שיעור העוברים ירד ל-12%.

להשלמת התמונה יש לציין כי לאחר "מיקוח של שוק" (כמוסבר להלן, בסעי' 83, 97 ב.ב., 117, 132, 142) המשיבה מס' 2 הואילה להוסיף כמה נקודות פה-ושם, אבל, כמוסבר בסעי' 97, הוועדה הטוענת ל"מקצועיות" זנחה את מקצועיותה, בהשפעתן של "רוחות הרחוב".

מעבר לכך, אם רוצים לבדוק את הסטטיסטיקה לאורך ציר הזמן לאחר הערעורים – סביר להניח שהתמונה לא תשתנה הרבה – אם בכלל.

78. ולא למותר לחזור ולהציג את התמונה הזאת, אשר שווה אלף מלים: אפי נוה ויוסף אלרון – הנאהבים והנעימים – כפי שנראו לפני בחירתו של אלרון לביהמ"ש העליון:

מפיין למען השופט יוסף אלרון

הקמפיין למען השופט יוסף אלרון

נכתב על ידי זיו קריסטל ב 21/02/2017 18:46:17

מועמד לשכת עורכי הדין לבית משפט העליון מקובל גם על הפוליטיקאים אך לא על השופטים, ובמיוחד לא על ידי הנשיאה המיועדת אסתר חיות. הלשכה תתמוך בדיל פשרה, אך ייתכן שהמחלוקות סביב מינוי השופט אלרון ידחו את הבחירה בחודש

השופט יוסף אלרון וראש לשכת עוה"ד אפי נוה
עדכון מדיוני הוועדה:
הוועדה לבחירת שופטי עליון הודיעה על

ט. המסקנות מהברית הלא-קדושה שקד-נוה-אלרון: הקדמה

79. לא נעלמה מעיניו של המבקש אמירתו של בית משפט נכבד זה בעע"מ 3717/18 ואח', ד"ר עופר פרץ ואח' נ' הוועדה הבוחנת של לשכת עורכי הדין בישראל ואח', עליה חזר בעע"מ 8281/18 לשכת עורכי הדין בישראל נ' משה פומס, לאמור:

"אקדים ואומר כי ראוי היה למערערים לברור טענותיהם, ואין בדעתי להידרש לכל אחת ואחת מהטענות. מכל מקום, אסיר כבר כעת מעל השולחן את שלל הטענות והרמזים להטיות ולאג'נדה מכוונת [...] קנוניות [...] ועוד. כפי שהודגש בפתח הדברים, ועדת הבחינות היא גוף עצמאי ובלתי תלוי, ויש להצר על עצם העלאת הטענות".

80. המבקש/ים/ים לא היה/ו/ו צד לאותם ההליכים, והוא/הם/ים לא יודע/ים/ים מה היה "שלל הטענות והרמזים" עליהם מדבר כב' ביהמ"ש, אולם בבקשה זו המבקש מפריד **היטב בין העובדות** – אותן הוא מאמת בתצהירו, ונוטל עליהן את מלוא האחריות – **לבין המסקנות המשפטיות המתחייבות מהן, כפי שהיה טוען כל משפטן בבית המשפט – ובית המשפט, לאחר העמידו, אלה-מול-אלה, את העובדות ואת הטענות, היה מחליט אם לקבלן או לדחותן.**

81. מכל מקום, **בדברים המפורטים כאן אין שום "רמזים", אלא אמירות מפורשות, הן לגבי העובדות והן לגבי המסקנות המשפטיות.**

82. ובאשר לאמירה כי "ועדת הבחינות היא גוף עצמאי ובלתי תלוי", **את זה אנחנו נבדוק כאן הכל מחדש – וגם נראה (בפרק י"ד, סעי' 114 – 118, להלן) כי, במידה מסויימת, היא עצמאית מדי: במקום להסתפק בהעמדת המומחיות שלה לרשותו של הדרג המדיני, היא נוטלת לעצמה את סמכויותיו של זה, כולל את הסמכות לקבוע כי במדינת ישראל יהיו רק פרקליטי-צמרת, ומי שאין ידו משגת – יצטרך להסתדר בלי ייצוג וייעוץ של עורך דין.**

83. ועוד נראה (בסעי' 97, להלן) כאשר המשיבה מס' 2 הבינה שהיא "מתחה את החבל" יותר מדי, היא הניחה בצד את "מקצועיותה", ונכנסה ל"מו"מ-של-שוק", כמו ועדות דומות אחרות, אשר מתחילות ב"שיטת מצליח", ומסיימות ב"שוק פרסי" (למשל: **ועדת ששינסקי**, המוזכרת בסעי' 117, להלן, שזנחה את שיקוליה המקצועיים (שנתמכו ע"י הבג"ץ), כדי להתיישר בהתאם ל"רוח המפקד" הפוליטית (כפי שיו"ר הוועדה, הפרופ' **איתן ששינסקי**, העיד על עצמו).

84. לא נעלמה מעיני המבקש גם אמירתו של בית משפט נכבד זה בבג"ץ 10145/17, עו"ד אבי שינדלר נ' שרת המשפטים, הוועדה לבחירת שופטים, הנהלת בתי המשפט, היועץ המשפטי לממשלה, המועצה הארצית של לשכת עורכי הדין, עו"ד אפי נווה ו-אטיאס-נווה-כהן, משרד עורכי דין, לאמור:

"דומה כי העותר חוטא באי הכרה של הדנ"א השיפוטי, וחוטא אף ליושרתם של עורכי הדין. אכן, שופט הוא בן אדם ולא מלאך. אך על כס השיפוט, השופט לומד כיצד 'לנטרל' רעשים חיצוניים".

85. באשר ל"יושרתם של עורכי הדין" – כיוון שהמבקש לא היה צד להליך בג"ץ 10145/17 הנ"ל, אין הוא יודע אם המימצא הזה נקבע על סמך ה"מפורסמות", או על סמך ראיות – במיוחד לגבי יושרתו של נוה, אשר, למעשה, היה המשיב העיקרי שם, אף שהיה רק במקום הששי ברשימת המשיבים.
86. מכל מקום, כיוון שהמבקש, כאמור, לא היה צד לאותו הבג"ץ, המימצא בדבר "יושרתם של עורכי הדין" אינו מהווה מעשה-בית-דין המחייב אותו, ומעבר לכך הוא **חולק גם חולק על יושרתו של מר נוה, ושל עסקני הלשכה אשר הבטיחו "ללכת בדרכו"**, אחרי שהוא אולץ להתפטר לא רק מהוועדה לבחירת שופטים, אלא גם מראשות הלשכה, בעקבות חקירה פלילית בה הוא מעורב, ונוגעת – לא להאמין! – בשחיתות בקשר לבחירת שופטים.
87. ובאשר ל"דני"א השיפוטי", כיוון שנאמר כי "על כס השיפוט, השופט לומד כיצד 'לנטרל' רעשים חיצוניים", ממילא מחוץ לכס השיפוט השופט הוא אכן "בן אדם, ולא מלאך", וכאשר יש לו אינטרסים משלו – האינטרסים גוברים, ושום "חזקה" לא תעמוד לו ביום המבחן.
- הכוונה היא, כמובן, למשיב מס' 4, הוא המשיב מר יוסף אלרון, אשר השאיר את הדני"א השיפוטי שלו בביהמ"ש המחוזי בחיפה, ויצא להצטלם חבוק עם מר אפי נוה, בדרכו-אל-צמרת.
88. למעלה מן הדרוש נציין כי גם על כס השיפוט עצמו לפעמים הדני"א השיפוטי נכשל: ע"ע Kids for cash, למשל
89. במאמר מוסגר נוסף כי העובדה ששלושת שופטי ביהמ"ש העליון שהיו חברים בוועדה לבחירת שופטים אשר בחרה באלרון נכנעו לאולטימטום של נוה, ולא הציגו אולטימטום נגדי, מעידה כי גם הם אכן השאירו את הדני"א השיפוטי על כס המשפט ולא הביאו אותו איתם לישיבת הוועדה לבחירת שופטים, ובהסכימם לבחירתו של אלרון, הם לא היו "מונחים רק משיקולים מקצועיים טהורים" ולא הקפידו על כך שמינוי של שופט ייעשה "על-סמך כישורים ועבודה קשה, ולא על סמך ריצת רגליים במחוזות אחרים מחוץ למערכת", כפי שנאמר בבג"ץ 10145/17 הנ"ל, כמובאה מפס"ד בתיק בג"ץ קודם.
- י. **לא כל מה ש"אמור" להבטיח אכן גם מבטיח**
90. בכל הפסיקה הקודמת בעניין בחינות הלשכה עוברת כחוט-השני ההנחה כי הרכב המשיבה מס' 2, כפי שנקבע בחוק, "מבטיח" את מקצועיותה ואת אי תלותה של הוועדה.
91. סביר להניח כי גם כאשר מדובר בוועדה לבחירת שופטים, או בכל ועדה דומה אחרת, עולה אותה הנימה.

92. במדינת ישראל, כבכל מדינה מתוקנת (ולמעשה גם בכל מדינה לא מתוקנת) ישנם חוקים אשר אמורים לקיים נורמות מסויימות, החל ממהירות הנסיעה בדרכים, המשך בטוהר המידות וכלה בביטחון המדינה.
93. יחד עם זאת, בתי המשפט מלאים במקרים בהם לא כובדו הוראות החוק, ולא כובדו הנורמות שעומדות מאחוריהן, ולא אחת בתי המשפט טועים – בין בזיכויים של אשמים, בין בהרשעתם של חפים מפשע.
94. טעות שיפוטית היא דבר בלתי נמנע, ולא תמיד ברור אם היא באה משום שהמתדיינים כשלו בהצגת עמדתם, או בגלל שבית המשפט הוא זה אשר טעה, אבל התוצאה היא אותה התוצאה: **לא כל מה ש"אמור" להבטיח אכן גם מבטיח!**
95. כעולה מהאמור בבקשה הזאת, לכל אורכה, הקביעה בדבר "יזירתם של עורכי הדין" לא עמדה במבחן המציאות, וגם הרכבן של כל אחת מהמשיבות מס' 2 ומס' 3, כפי שנקבע בחוק, לא הבטיח את מה שהוא היה אמור להבטיח.
- וככל הנוגע לענייננו: המשיבה מס' 2, כשהיא מיוצגת ע"י הריטיינר של בעלת-העניין, לשכת עורכי הדין, הצליחה "לעבוד" על כב' בית המשפט. **צריך להכיר בכך.**

יא. א-פרופו "מקצועיות" הוועדה ו"אי תלותה"

96. זו החלטתה של המשיבה מס' 2 (פורסמה באתר הלשכה, www.israelbar.org.il/uploadFiles/212145706F5.pdf).

החלטת הוועדה הבוחנת בעררים – מועד חורף 2018

הוועדה הבוחנת בראשות כבוד השופט שאול שוחט התכנסה ביום 11.2.19 וקיימה דיון ארוך ומעמיק בעררים שהוגשו ביחס לבחינת ההסמכה שהתקיימה ביום 13.12.18. לאחר בחינה מעמיקה של כלל הטענות וההשגות שהועלו, החליטה הוועדה לקבל את העררים ביחס לשאלות הבאות:

בפרק ב' – דין דינוני:

שאלה 19 בגרסה 1 (27 בגרסה 2) – נפסלה.
שאלה 35 בגרסה 1 (11 בגרסה 2) – תשובה ב' הוכרה כתשובה נכונה נוספת.
שאלה 40 בגרסה 1 (6 בגרסה 2) – תשובה ב' הוכרה כתשובה נכונה נוספת.

בפרק ג' – דין מהותי:

שאלה 4 – נפסלה.
שאלה 9 – תשובה ב' הוכרה כתשובה נכונה נוספת.
שאלה 36 – תשובה א' הוכרה כתשובה נכונה נוספת.
שאלה 37 – נפסלה.

החלטת הוועדה חלה על כלל הנבחנים, בין אם הגישו ערר על שאלות אלה ובין אם לא.

לא תשלח הידעה אישית לכל נבחן על תוצאות הערר שהגיש.

החלטת הוועדה הבוחנת הינה סופית והוועדה לא תדון בעררים חוזרים.

א. הוועדה כשלה בניסוח 7 מתוך 85 השאלות. לכאורה זה "רק" כ-8%, וזה נותן לוועדה ציון 92% – ממש "מצויין", אבל כאשר לרשות הוועדה – 9 בעלי-מקצוע מהשורה הראשונה, כולל שלושה שופטים – עומדים ששה חודשים בין בחינה לבחינה, עם אפשרות "להריץ" כל שאלה ושאלה בין כל חברי הוועדה – אם אחרי כל אלה הם לא הגיעו ל"אפס תקלות", סימן שמלכתחילה הם לא היו ראויים לשליחות שהוטלה עליהם.

ב. את מה שהם מגדירים כ"דיון ארוך ומעמיק" הם היו צריכים לקיים לפני הבחינה, ולא בעקבות "הטענות וההשגות שהועלו", ואם הם לא עשו כן – אולי במכוון – זה אומר שהם פעלו ב"שיטת מצליח", והשאירו מראש מקום ל"שוק פרסי", כאמור בסעי' 117, להלן.

ג. אם הם מצאו 8% שאלות לקויות **רק בעקבות העררים** – מי לידינו יתקע שלא היו שאלות פגומות נוספות?

ד. עד שציבור הנבחנים – והציבור בכללותו – תפס שהנפילה בשיעורי העוברים את הבחינה, במועד נובמבר 2015, לא הייתה מקרית, אלא פרי תיאום-עמדות בין נוח לבין אלרון, והחלה הזעקה הציבורית, עברו לפחות 3 – 4 מועדי בחינות, והשאלה היא כמה מאות ואלפי נבחנים נכשלו רק בגלל השאלות הלקויות – שלא לדבר על גורמים אחרים (כגון הקשחה מכוונת של הבחינות בכללותן – הרבה מעבר לרמת "המינימום ההכרחי" (כמוסבר בסעי' 119 ואילך, להלן).

ה. **אולי חברי הוועדה הם מומחים מהשורה הראשונה במקצוע המשפטים, אבל הם מומחים קטנים מאוד במקצוע עריכת הבחינות, ולענייננו – זה הקובע!**

ו. אם הם לא קיימו את הדיון ה"ארוך ומעמיק" לפני הבחינות, הדבר מראה לא רק על חוסר מקצועיות, אלא גם על **חוסר יושר – לא מפתיע כאשר יו"ר הוועדה מצפה לתמיכתו של ראש-הלשכה החדש בקידומו לבית המשפט העליון.**

98. אבל חברי הוועדה, ללא ספק, הם כולם מקצועיים, ואנשי כבוד!

יב. המסקנות מהברית הלא-קדושה שקד-נוה-אלרון: לגופו של עניין

99. העובדות כפי שתוארו בסעי' 67 – 71, לעיל, בעניין המהפך הדראסטי בעמדתו של אלרון עם כניסתו של נוח לתפקיד ראש הלשכה, הינן חמורות ביותר, על דרך ההמעטה.

100. אם אלרון ונוה היו מועמדים לדין פלילי בגין העובדות האלה – על שוחד, הפרת אמונים וכו' – **אין ספק שהם היו חייבים להשיב לאשמה, ואם לא היו משיבים ומשכנעים – הם היו הולכים לכלא לשנים רבות.**

101. ואם כך הוא במשפט הפלילי, בו על התביעה להוכיח את האשמה למעלה מכל ספק סביר – לא כל שכן הוא בהליכים "אזרחיים" כגון הליך בג"ץ זה, בהם נטל הראייה הוא רק על פי ההסתברות ה"עודפת".
102. בהליך בג"ץ זה אנחנו לא מנהלים משפט פלילי, אבל אין מנוס מהכרעה "נגררת" בשאלה כיצד התיזמור בין נוח לאלרון ובין נוח לשקד השפיע על הירידה הדראסטית והמידית בשיעורי העוברים את בחינות הלשכה.
103. לא יכולה להיות שום "מקריות" בין בחירתו של נוח לראשות הלשכה לבין שינוי עמדתו של אלרון (שהייתה, כאמור, במגמת הקלה), בין שינוי עמדתו של אלרון (להחמרה קיצונית) לבין מאבקה הבלתי-מתפשר של הלשכה לקידומו לביהמ"ש העליון.
104. על סמיכות-הזמנים הזאת, כאשר כל אחד מהצדדים תומך באינטרסים של הצד האחר, כבר נאמר **היילכו שניים יחדיו, בלתי אם נועדו** (ואפילו אם לא ממש נועדו – כאשר לכל צד ברור מה מצופה ממנו ומה התמורה הצפויה לו, גם בכך די).
105. אמנם יו"ר הוועדה אינו לבד, ויש עימו עוד שופטים, פרופסורים, עו"ד מהמגזר הציבורי ומהמגזר הפרטי, וכו', אבל **כאשר יו"ר הוועדה, שופט נכבד, מועמד לביהמ"ש העליון, מדבר על הצורך בהעלאת רמתו של מקצוע עריכת-הדין – אף אחד לא ישאל אותו כבוד השופט, מה קרה פתאום שאחרי בחינה שנייה בניהולך, בה אחוז העוברים היה הגבוה ביותר בחמש השנים הקודמות, אתה מבקש להוריד את שיעור העוברים ב-30 נקודות-אחוז?**
106. כמובן שאף אחד גם לא ישאל אותו על הקשר בינו לבין עסקני הלשכה אשר הכריזו מלחמה כנגד "הצפת המקצוע" – כי זה עתיד היה להתברר רק בעוד כשנה ורבע, לקראת "הקרב המכריע" בוועדה לבחירת שופטים, על ארבעת הכיסאות המתפנים בבית המשפט העליון.
107. וברור גם שאף אחד לא יעז לקום ולומר כי, עם כל הכבוד, כאשר אנחנו מקשים את הכניסה למקצוע, אנחנו נותנים "בונוס" לפרקליטי הצמרת, ופוגעים בזכותו של האזרח מן השורה, האזרח ב"פריפריה", ל"עורך-הדין השכונתי" שלו, ולשירות המשפטי השווה-לכל נפש.
108. ולכן ברור כשמש כי השופט אלרון, בתור יו"ר ועדת הבחינות, הוא שנתן את הטון בנושא הזה: **אלרון שאג – מי לא ירא.**
109. כמובן שהוא יכול להגיד – ואלי אפילו לתמוך את הדבר בפרוטוקולים שנכתבו בזמן-אמת – שהוא היה במיעוט בוועדת הבחינות, ודרש להקל בבחינות, בניגוד לדעת הרוב, שהחליט דווקא להחמיר, אבל אז תישאל השאלה מדוע הלשכה נלחמה בחירוף נפש לקדם אותו לביהמ"ש העליון.

יג. מה המבקש לא טוען

110. בקשה זו אינה "עתירת מגירה" המזמינה "פס"ד מגירה".
111. המבקש לא טוען שום דבר כנגד בחינה זו או אחרת, שאלה זו או אחרת, כי הוא עדיין לא נבחן, אבל הוא רוצה להביא לכך כי בבוא העת הוא לא יצטרך לעבור את הויה-דולרוזה שהמתמחים עוברים כיום.
112. המבקש סבור כי כל הטענות כנגד שאלה זו או אחרת, בעד "פקטור", וכו', מקומן יכירן רק אחרי שהדרג המדיני קובע את המדיניות, וועדת הבחינות מיישמת אותה, ואם לאחר מכן יש טענות – בודקים פרטנית כל טענה וטענה.
- והוא הדין גם בציון הדרוש כדי לעבור את הבחינה: המלחמה המתנהלת עכשיו בין המתמחים לבין המשילות מס' 1 ו-2 היא על הורדת ציון המעבר מ-65% ל-60%, וכן על תוספת זמן לבחינה, אבל אפשר להכפיל ולשלש את זמן הבחינה ואפשר להוריד את ציון המעבר מ-65% ל-15% – ולמרות כל ההקלות האלה לערוך בחינה שאפילו כל נשיאי ביהמ"ש העליון לדורותיהם לא יצליחו לעבור.
113. במאמר מוסגר (ולצורך האמור להלן, בפרק כ"ז (סעי' 170 ואילך) העוסק בהערות לתשובתה של המשיבה מס' 2), המבקש סבור כי גם נושאים שהועלו בעתירות קודמות לא הוצגו כראוי.
- כך, למשל, עניין ה"פקטור" שהועלה שוב ושוב, ונדחה שוב ושוב, בנימוק שאין הוראת חוק המזכה את הנבחנים בפקטור, אבל זו אינה שאלה של הוראה חוק, אלא של שכל ישר, של עקרונות המקובלים ושל מושכלות-יסוד בענייני ניהולן של בחינות.
- אם, למשל, נבחן אחד משיג ציון של 100%, ואילו כל האחרים משיגים ציונים שבין 5% ל-9% ... במקרה כזה יש צורך לבדוק לפחות שתי אפשרויות: **או שהנבחן שקיבל 100% שיחד את הבוחנים, או שהוא באמת משכמו-ומעלה, ואילו כל האחרים קיבלו את המגיע להם, כי הם באו לא-מוכנים.**
- או, למשל, אם כל הנבחנים קיבלו ציונים שבין 5% ל-9% – במקרה הזה יש צורך לבדוק אם אכן כל הנבחנים שניגשו לבחינה באו ברמת-מוכנות כל כך ירודה, או שהיה משהו לקוי בבחינה עצמה.
- כך או כך – בשני המקרים האלה יש צורך בבדיקה מקצועית, **בדיקה שאינה קבועה בדין, אלא בספרי הלימוד לניהול בחינות.**
- הבדיקה הזאת היא בסמכותו ה"טבועה" של כל מי שעורך בחינות כלשהן, ואם מנהלי הבחינות מסרבים להשתמש בסמכותם זו לקיים את הבדיקות האמורות – סימן שהם מראש לא היו כשירים וראויים לנהל את הבחינות האלה, וגילו דבקות בעצמם, במקום במחויבותם המקצועית.

יד. מה המבקש כן טוען: קביעתה של רמת-הסף היא עניין שבמדיניות, לא של מומחיות

114. דובר לא מעט על כך שוועדת הבחינות היא גוף מקצועי, שהיא גוף מקצועי אשר בהרכבו יושבים שופטים, עורכי דין, וחברי הסגל האקדמי של מוסדות מוכרים להשכלה גבוהה.
115. בכפוף לאמור בסעי' 192, להלן, אין מחלוקת על מקצועיותם של חברי הוועדה, אבל אותם המומחים יגיעו לתוצאות שונות על פי מדיניות זו או אחרת.
- יחד עם זאת, כפי שראינו בסעי' 96 – 97, לעיל, אפשר שחברי הוועדה הם מומחים מהשורה הראשונה במקצוע המשפטים, אבל הם מומחים קטנים מאוד במקצוע עריכת הבחינות, ולענייננו – זה הקובע!
116. חברי הוועדה לא נבחרו על ידי הציבור, ואין להם שום מחויבות לאיזון בין האינטרסים של עורכי הדין לבין אלה של הציבור הרחב. **הם יכולים – אפילו בתום-לב – לומר אנחנו רוצים שכל המתקבל למקצוע עריכת הדין יהיה ברמה של שופט ביהמ"ש העליון בעל ותק של עשר שנים בערכאה הזאת.**
- האם זו גזירה שהציבור יכול – וצריך – לעמוד בה? זה לא בתחום מומחיותם המקצועית, וזה לא מעניינם – אלא מענייניו של הציבור, באמצעות הדרג המדיני הנבחר.
117. במכתב אל המשיבות 1 ו-2 (נספח א(1)) שעל פיו אנחנו מתייחסים לנושא) אומר כותבו, בין השאר:

על גלגולה של האחריות מהדרג המדיני אל הדרג המקצועי

כפי שאראה בהמשך, רמת-הסף לכניסה למקצוע היא עניין שבמדיניות בלבד, ורק משקבע הדרג המדיני את רמת-הסף יבוא הדרג המקצועי ליישם את המדיניות שנקבעה.

באשר לבחינה האחרונה שהוזכרה בסעי' 77, לעיל (הראשונה בניהולו של השופט שוחט), אמנם בהמשך התוצאות תוקנו במידת-מה, אבל התוצאה הראשונה מראה את ה"מגמה": אנחנו נקשיח, ואם תקום זעקה – אנחנו "נתחשב", ונרים את התוצאות לרמה שתשתיק את הביקורת (משני הצדדים).

לכך קוראים אצלנו "שיטת מצליח", וניהול העניינים בצורה כזאת הופך את בחינות ההסמכה ל"שוק פרסי".

התופעה הזאת מזכירה את ועדת ששינסקי לעניין תמלוגי הגז: כאשר הוועדה סיימה את המלאכה, והנושא הגיע אל הכנסת כדי להפוך את המלצותיה לחוק – לא לפני שהנושא הגיע לבג"ץ, שם נקבע שהוועדה

היא מקצועית ובלתי תלוייה – קמה זעקה על התמלוגים שהיא הציעה לגבות מחברות הגז, אשר, לטענתן, היו גבוהים מדי. בין-לבין התפזרה הכנסת, נבחרה כנסת חדשה, קמה ממשלה חדשה, חברות הגז המשיכו להפעיל לחצים, ראש הממשלה ריכך את עמדתו, ובעקבותיו גם ששינסקי והוועדה ריככו את עמדתם, והמליצו על תמלוגים נמוכים יותר.

וכך הסביר הפרופ' ששינסקי את פשר הדבר ([דה מארקר, 3.08.2015](#)):

פרופ' איתן ששינסקי, שעמד בראש הוועדה לבחינת התמלוגים מנפט וגז ... סיפק ... תשובה לשאלה שהעסיקה רבים בשבועות האחרונים: כיצד מי שחתום על רפורמה מהפכנית בתחום האנרגיה בישראל, שחוה על בשרו את עוצמתן של חברות האנרגיה הגדולות, הפך לתומך במתווה גז שנוי במחלוקת, שינציח עשרות שנים קדימה את קיומו של מונופול רב עוצמה במשק הישראלי.

“רוח המפקד השתנתה מזו שהייתה ב-2011”, אמר ששינסקי ... כשהוא רומז כנראה לראש הממשלה בנימין נתניהו. “השאלה הכלכלית שעומדת על הפרק היא באיזו מידה צריך להתחשב במגבלות הפוליטיות הקיימות. אם לא נתחשב בהן כלל וכלל, הסיכוי שנוכל להביא לשינוי יורד. לכאורה, ההחלטות של הרגולטורים הם עניין מקצועי בלבד – אבל זה מורכב יותר. אנחנו רוצים שמה שנייעץ גם יתקבל”.

הנה כי כן, גם בעניין בחינות הלשכה, כמו בעניין תמלוגי הגז, **כאשר מגיע רגע-האמת, בו נתקלים בלחצים מכל הכיוונים, אותם "גורמים מקצועיים בלתי תלויים" – אשר גם קיבלו את הגנת בית המשפט בתור שכאלה – "התקפלו", הניחו בצד את "מקצועיותם ואי-תלותם" וירדו אל המגרש הפוליטי, על מנת "לאזן" בין הלחצים הציבוריים ולספק "אליבי" לפוליטיקאים, אשר מתחמקים ממילוי תפקידם הציבורי.**

118. ובהמשך כותבו של **נספח א(1)** אכן מתייחס לעניין תפקידו של הדרג הפוליטי בקביעת הרמה הנדרשת מעורך-הדין המתחיל:

על רמת-הסף כעניין שבמדיניות בלבד

ובאשר ל"מומחיותם המקצועית" של חברי הוועדה – **כאן בדיוק קבור הכלב.**

כאשר קובעים את רמת-הסף של הכניסה למקצוע, יש להתחשב לא באינטרסים של עורכי הדין (להישאר מעטים, ולנצל זאת להעלאת מחירי השירות), אלא דווקא באינטרסים של אלה הרוצים להיכנס למקצוע, ועוד יותר מכך – באלה של צרכני השירות המשפטי מקרב הציבור הרחב, המעוניינים לשמור את הברירה בין שירותיו של "עורך הדין השכונתי" שלהם, במחיר השווה לכל נפש, לבין פרקליטי-הצמרת במה שקרויים "המשרדים הגדולים", אשר, כאמור, יושבים בערים הגדולות ומחיריהם בשמיים – הכל לפי העניין, הצרכים והאפשרויות הכספיות של כל צרכן, בכל מקרה ומקרה.

ועם כל הכבוד – קביעתה של רמת-הסף אינה עניין של מומחיות, אלא עניין של מדיניות, וכיוון שיו"ר הוועדה וחבריה לא הונחו באשר למדיניות הרצויה – גברתי השרה, את עצמך אומרת שאין לך סמכות להתערב בעבודתה של הוועדה – אך ברור הוא כי **אותם המומחים יגיעו לתוצאות שונות לפי המדיניות שתנחה אותם (ובינתיים, בהעדר הנחייה מהדרג המדיני, הם עושים ככל העולה על רוחם!)**.

119. ובהמשך הכותב אכן מתייחס גם לעניין הרמה הנדרשת מעורך-הדין המתחיל:

המקסימום האפשרי לעומת המינימום הנסבל

כאשר קובעים את רמת-הסף לכניסה למקצוע (עריכת דין, ככל מקצוע אחר), אפשר לדבר על "רמת המקסימום האפשרי", ועל "רמת המינימום הנסבל".

באשר לרמת-המקסימום – רק השמיים הם הגבול, ואם נקבע, למשל, כי רמת הסף (ציון 65%, בענייננו) תהייה כרמתו של שופט ביהמ"ש העליון בשיא הוותק, תישאל השאלה מה צריכה להיות הרמה כדי לעבור את הבחינה בציון 70, 80, 90 או 100%.

אמור מעתה: **רמת המקסימום האפשרי אינה רלוואנטית.**

ממילא נשארה לנו **רמת המינימום הנסבל.**

לרמת המינימום הנסבל אפשר לתת שני תבחינים (כשנגיע לכך נוכל להתווכח גם על איזה מהם הוא הנכון):

האחד – הרמה שמתחתיה עורך-הדין יגרום ללקוחותיו יותר נזק מתועלת;

והשני – עורך-הדין המתחיל לא יידרש להיות בעל רמה מקצועית הגבוהה יותר מזו של שופט השלום המתחיל, שהרי לא יעלה על הדעת

שהנוקק לשירות המשפטי יצטרך לשלם עבור פרקליט יקרן, אשר יופיע בפני שופט הנחות ממנו מבחינה מקצועית, ואפשר שכלל אינו מבין מה טוען לפניו הפרקליט.

120. ועוד לעניין "חלוקת העבודה" בין הדרג המדיני לבין הדרג המקצועי, אומר כותבו של **נספח א(1)** :

... משל למה הדבר דומה : למבחני הנהיגה, שם הבוחן (מקביל לוועדה בה עסקינן) רק קובע אם הנבחן עונה על דרישות-המינימום, ואין הוא מתיימר "להעלות את רמת המקצוע", או "להילחם בהצפה" – זה לא תפקידו, זה אולי תפקידו של הדרג המדיני במשרד התחבורה (שבינתיים, למרבית המזל, לא מחזיק בעמדה הזאת), אבל לא תפקידו של הבוחן.

121. לסיכום הפרק הזה נצא מהדוגמה ההפוכה : **שר המשפטים מנחה את חברי ועדת הבחינות להסתפק ברמת "המינימום הנסבל" (כמוסבר לעיל), ואף ממנה לוועדה רק מי שמצהיר על מחוייבותו לעיקרון הזה.**

לשכת עורכי הדין עותרת לבג"ץ, בטענה ששר המשפטים "חרג מסמכותו", ומתערב בשיקוליה המקצועיים של ועדת הבחינות.

שר המשפטים עונה : אני לא מתערב בשיקוליה של הוועדה, לא אומר להם מה לשאול ואיך להעריך, אני בכלל לא משפטן, ולא מתיימר להבין במקצוע – **אני רק רוצה לאפשר את הכניסה למקצוע לכל מי שעונה על הרמה שמתחיתה עורך-הדין יגרום ללקוחותיו יותר נזק מתועלת.**

122. אין, ולא יכול להיות ספק : **הבג"ץ היה זורק את הלשכה מכל המדרגות – ולא מנימוקים צדדיים, אלא לגופה של טענת חוסר הסמכות.**

טו. על "הצפת המקצוע"

123. ועוד הוסיף כותבו של **נספח א(1)** במכתבו אל המשיבה מס' 1, ונגע בנושא הכי "חס", אשר בגינו התעוררה כל הבעייה עם כניסתו של נוה לתפקיד ראש הלשכה :

על "הצפת המקצוע"

הערות נוספות לעניין סף-הכניסה : מנגנון הבחינות אמור לבחון דבר אחד בלבד : אם הנבחן עומד על רמת-המינימום עליה דיברנו לעיל. הוועדה אינה אמונה על העלאתה של רמת המקצוע (כאמור לעיל : רק השמיים הם הגבול), וגם לא על המלחמה ב"הצפת-המקצוע", לאמור : אם יהיו מיליון נבחנים שיענו על רמת-המינימום – אז יהיו מיליון עורכי-דין ברמת-המינימום, ועל כך נאמר **מי ייתן כל עם השם נביאים.**

עניין ה"הצפה" צריך, איפה, לרדת לחלוטין מהפרק, משום שאם
הנושא הזה נכנס לשיקולים, משמעות הדבר שקודם קובעים כמה עו"ד
לקבל, אחר כך קובעים את סף-המעבר, ואם הנבחנים הבאים ילמדו
יותר ויצטיינו יותר – נרים את הסף עוד ועוד, אפילו אם הם יגיעו
לרמה של שופטי ביהמ"ש העליון.

ואם קובעים קודם כמה עורכי דין לקבל למקצוע – מי יקבע כמה?
ועדת אינטרסנטים? שרת המשפטים? ולפי אילו קריטריונים – **לפי**
מספר עורכי הדין לנפש ביפן (1.1/10,000), סין (1.6/10,000),
ושינגטון די. סי. (788.1/10,000) !?

ומה נעשה בכפר או התנחלות המונים 30 נפש, והם רוצים שיהיה להם
עורך-דין זמין כאשר הם שבים לביתם בתום יום עבודה מפרך (וגם יש
להם מתמחה שרוצה להיכנס למקצוע)? נגיד להם תקימו "איגוד כפרים
לעריכת דין"? תפסידו יום עבודה כדי לנסוע אל פרקליטי הצמרת בעיר
הגדולה (ולשלם במיטב כספכם על עניינים שגם העו"ד השכונתי יכול
לטפל בהם, ובמחיר השווה-לכל-נפש)?

לסגירת שערי המקצוע ישנן השלכות שליליות למכביר: לא רק שהיא
תפגע בנגישות הציבור לשירות המשפטי, תייקר אותו, ותשלול מהאזרח
הקטן את זכותו ל"עורך הדין השכונתי" שלו – אלא שהיא גם תעמיס
יותר ויותר עבודה על פחות ופחות עורכי-דין, כך שהעומס על כל עורך
דין בשוק יעלה – ואיכות השירות תרד.

ועל כך אמרינו **וישמן ישורון ויבעט**.

124. ויוזכר בהקשר זה כי בעבר הייתה הוראת-חוק לפיה לא ניתן לפתוח בית מרקחת חדש
במרחק של פחות מ-500 מטרים מבית מרקחת קיים – אבל היא בוטלה, וזה מראה כי
המחוקק דואג לטובת הציבור כולו, ולא לטובת בעלי האינטרסים.
125. שר המשפטים הוא נבחר הציבור, הוא האמור להגן על האינטרסים של הציבור, על כל
חלקיו, ותמיכתה של המשיבה מס' 1 במאבקה של הלשכה כנגד "הצפת המקצוע" היא
מעילה שליחותה הציבורית.
126. בית המשפט מתערב גם מתערב במקרים של שיקולים זרים, שיקולים פסולים, וכו', וכן
יתערב הוא כאשר הדרג הפוליטי לא קובע מדיניות, ו/או משאיר לדרגים המקצועיים גם
את קביעת המדיניות.
127. במקרה דנן המשיבה מס' 1 לא ממלאת את תפקידה, והמשיבה מס' 2 לא מגלה את
מדיניותה, והיא מסתרת תחת מטריית ה"מקצועיות" וה"עצמאות", אשר בית המשפט
מעניק לה – מצב שהדעת אינה סובלתו.

128. בהעדר מדיניות, הקריטריון הקובע צריך להיות "רמת המינימום הנסבל", כאמור בסעי' 119 ואילך, לעיל.

טז. מה יתרון להם, למומחים?

129. המשיבה מס' 1 לא מוכנה לרדת לרמת "המינימום הנסבל", ול"רמת המקסימום האפשרי" היא לא יכולה, וגם לא מנסה, כי, כאמור, "רק השמיים הם הגבול", וממילא רמת המקסימום האפשרי אינה רלוואנטית.

130. ונשאלת השאלה מה יתרון להם, למומחים, בקביעתה של "נקודת האיזון" שבין המינימום הנסבל והמקסימום האפשרי?

131. והתשובה, כמו שראינו בסעי' 117, לעיל, בעניין ועדת ששינסקי, היא בלתי נמנעת: אין להם שום יתרון, כי, בסופו של דבר, כאשר מדובר ב"רוח המפקד", או בזעקה הציבורית – גם המומחים הגדולים ביותר "יתיישרו" לפי הרוחות הפוליטיות המנשפות בערפם.

132. וכמו שראינו בסעי' 97, לעיל, גם המשיבה מס' 2, ועדת המומחים, נכנעה ללחצים, התחילה ב"שיטת מצליח", וגמרה ב"שוק פרסי".

133. מכאן ברור הוא כי קביעתה של רמת הכניסה למקצוע היא עניינו של המחוקק בלבד: יקבע רמה גבוהה מדי, או נמוכה מדי – לציבור יש מספיק דרכים לומר את דברו.

יז. "להעלות את רמת המקצוע"? כן, בבקשה!

134. הטוענים להקשחת הבחינות דורשים "להעלות את רמת המקצוע".

135. לפי המודל המוצע בנספח א(1), המנעד מתחיל ברמת "המינימום הנסבל", דהיינו רמה שמתחתיה עורך הדין יגרום רק נזק ללקוחותיו, ונגמר אצל "פרקליטי הצמרת".

136. ההתנתקות מרמת "המינימום הנסבל" שוללת ממעוטי האמצעים את האפשרות לשכור עורך-דין בעלות שבהישג ידם, ולכן אסור לגעת בה.

137. מאידך, מתן רשיון לעריכת דין למי שעונה על רמת המינימום הנסבל אינו שולל מבעלי היכולת לשכור עורכי דין ברמה הגבוהה מרמת המינימום – הכל לפי צרכיהם ויכולותיהם הכלכליות.

138. מי שרוצה להעלות את רמת המקצוע – בבקשה: שיקיים השתלמויות לפרקליטי צמרת אשר רוצים לעלות לדרגת "פרקליט צמרת בכיר", או אפילו "פרקליט צמרת בכיר א'", ואחר כך "רב פרקליט צמרת בכיר", או אפילו "רב פרקליט צמרת בכיר א'".

יח. למכתב התשובה מטעם המשיבה מס' 1 (נספח ב')

139. כותבו של נספח א(1) העלה שורה שלמה של נושאים, והתשובה מתייחסת רק להקלות שהנהיגה עבור המתמחים.

140. עם כל הכבוד, פרט להקלת-מה לגבי חלק מהנבחנים שנכשלו בשלושה מועדים מסויימים, והקלת-מה לגבי העתיד (שעדיין רק בגדר "הבטחה"), אין בהקלות האלה – ולא כלום.

141. עם כל הכבוד, אפשר להכפיל ולשלוש את זמן הבחינה, אפשר להוריד את ציון המעבר מ-65% ל-15%, אפשר לצמצם את רשימת החיקוקים לבחינה – ולמרות כל ההקלות האלה לערוך בחינה שאפילו כל נשיאי ביהמ"ש העליון לדורותיהם לא יצליחו לעבור – וזאת היא הבעייה העיקרית: מדיניות המאבק ב"הצפת המקצוע", מבית מדרשם של נוה-אלרון-שקד.

142. נתייחס על קצה המזלג ב"הקלות" שהמשיבה מס' 1 מתהדרת בהן:

א. ביטול "גזירת השליש": לפי ה"גזירה" הזאת לא די היה בכך שנבחן יקבל ציון 65% כדי שיעבור את הבחינה, אלא שהיה עליו לקבל ציון של שליש מהנקודות, בכל אחד מחלקי הבחינה.

כך, למשל, אם הנבחן עונה נכונה על כל השאלות בחלק הדיוני (45) ובחלק המהותי (40), אבל במטלה של כתיבת מסמכים הוא יקבל רק 4 נקודות מתוך 15 (פחות משליש), הציון הכללי שלו יהיה 89% - הרבה יותר מ-65% - הוא ייכשל בבחינה.

הגזירה הזאת באה בסמיכות זמנים למה שקרוי "המתכונת החדשה", ואין ספק שזו גם זו היו מתוזמרות בין המשיבה מס' 1 לבין הלשכה, במסגרת המאבק המשותף (והמוצהר) ביניהן כנגד "הצפת המקצוע".

אלא מאי? גם אם גזירת השליש הותקנה מתוך כוונות רעות, לא בכוונה היא הייתה הדבר היחיד הנכון מבחינה מקצועית, שהרי איך אפשר לתת רישיון לעריכת דין למי שלא יודע לערוך מסמכים משפטיים (משל למה הדבר דומה: למי שנבחן בנהיגה, ומקבל את ציון המקסימום בכל סעיף אפשרי, אבל לא יודע להפעיל את ה"ברקסים).

ומדוע המשיבה ביטלה דווקא את ה"גזירה" הזאת? משום שקמה זעקה על הגזירה הזאת, והביטול הזה היה הדבר הכי קרוב שניתן היה להשתמש בו כדי להראות "התחשבות" ולהשתיק את הביקורת, בלי לפגוע משמעותית במאבק כנגד "הצפת המקצוע" (אפי נווה, בישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט, של הכנסת, ביום 16.1.2018: "עלה כאן הנושא של הדרישה לשליש בכל אחד מהפרקים. אנחנו נבחן זאת, אבל רק שתדעו שאני מבין עכשיו ממנכ"ל הלשכה, מבדיקה שהוא ביצע, רק שבעה סטודנטים לא עברו את הבחינה כתוצאה מזה שהם לא הוציאו שליש לפחות בכל אחד מהפרקים").

אבל, כאמור בסעי' 141, לעיל, כשם שאפשר להוריד את ציון המעבר ולהאריך את משך הבחינה, אבל לערוך בחינה שגם המומחים שבמומחים לא יעברו אותה – כך גם אפשר לבטל גזירות, ו"לגבות" את המחיר "בדלת האחורית".

ואם דיברנו בסעי' 177 לעיל, ובמקומות אחרים בבקשה זו, על הכפפת השיקולים המקצועיים ל"שיטת מצליח" ולמיקוחים-של-שוק-פרסי – הרי לנו עוד דוגמה!

ב. "הסמכת הוועדה הבוחנת להעניק תוספת ניקוד לפי שיקול דעתה המקצועי" – כאמור בסעי' 113, לעיל, הדבר ממילא נמצא בגדר הסמכות ה"טבועה" של הוועדה, כך שהמשיבה מס' 1, למעשה, נתנה "פול גאז בניוטרל".

שאלה נוספת היא אם ועדה שיו"רה וחבריה "מקומבנים" עם הלשכה, כאמור בבקשה זו, ושגילתה "דבקות במטרה" בגלל היותה מקומבנת כך, אכן תשתמש בסמכות שהמשיבה מס' 1 "מעניקה" לה, כאשר הסמכות הטבועה הזאת הייתה קיימת לה מכתחילה, והיא לא השתמשה בה – בגלל ה"קומבינה" שלה עם הלשכה.

מאז התקנתה של תקנה 18ה1 לתקנות בעניין סדרי הבחינות, זו שהמשיבה מס' 1 מדברת עליה, ועד עכשיו הייתה למשיבה מס' 2 הזדמנות אחת להשתמש בסמכות הזאת, והיא סירבה להשתמש בה.

ומי לידינו יתקע שהוועדה לא תקשה את הבחינה, כדי להשאיר "מרחב תימרון" ל"מיקוח-של-שוק" למקרה שתקום זעקה, ואז הם יופיעו כ"נדיבים" ולאחר משא-ומתן-של-שוק הם יתנו "תוספת ניקוד" שלא תכסה את מה שצריך היה להיות בלי הקומבינה.

ג. הורדת ציון המעבר מ-65 ל-60 – כאמור בסעי' 141 לעיל, הדבר לא פותר שום בעייה כאשר "מתקנים" את זה "בדלת האחורית".

יצוין כי, כאמור במכתבה של המשיבה מס' 1, ה"תיקון" הזה עדיין טעון התקנת תקנות עליהן עמלים נמרצות "הגורמים המקצועיים הנוגעים בדבר" ... ה"גורמים" האלה הם, מן הסתם, מחלקת החקיקה במשרד המשפטים, והם הלא כפופים לשרת המשפטים, אשר, כאמור בסעי' 55, לעיל, טירפדה את "חוק המתמחים", ואין שום סיבה להאמין ל"הבטחה" הזאת.

ד. קביעת מועד מיוחד עבור הנבחנים בכל אחת משלוש הבחינות האחרונות – מועדי נובמבר 2017 עד נובמבר 2018 – לא רק שזה לא מכסה את כל התקופה הבעייתי (החל ממועד נובמבר 2015), אלא שזה יאפשר לבעלי הקומבינה (וועדת הבחינות, לשכת עורכי הדין ושרת המשפטים) להגיד "נתנו להם מועד מיוחד, וגם בו הם נכשלו – וזה אומר שלא כצעקתם".

ובמלים אחרות – להכשיר את השרץ.

וזה נותן להם אפשרות נוספת: להעביר את כולם, כדי להרגיע ולהשתיק את הביקורת הציבורית, ואחר כך להמשיך באותה המדיניות – "עד דור עשירי, עד עולם".

וכאמור לגבי ה"תיקון" הקודם, גם ה"תיקון" הזה עדיין טעון התקנת תקנות עליהן
עמלים נמרצות "הגורמים המקצועיים הנוגעים בדבר", ומי לידינו יתקע שהשרה לא
תיתןם ל"גורמים" שלה משך זמן בלתי מוגבל, ואחרי הבחירות הבעלי"ט – "אחרי
המבול".

ה. על ערכן של ה"הקלות" הנוספות שהמשיבה מס' 1 "פעלה" למען כבר דיברנו בס"ק
א – ג לעיל, אבל האמירה כי "השרה פעלה", מתייחסת, ללא ספק, לפגישת
השתדלנות עליה דיבר הכותב בהערה המקדימה למכתבו אל המשיבה מס' 1 (**נספח**
א(1)), לאמור:

**לעניין תפקידו של שר המשפטים אבקש לציין את אי-הנחת שלי
מפגישת ה"שתדלנות" שלך, גברתי השרה, עם ראש הלשכה, מר
אפי נוה, ויו"ר ועדת הבחירות, השופט שוחט:**

ראשית – לשכת עורכי הדין טוענת בכל ההליכים שפרט לעניינים
ה"לוגיסטיים" היא לא קשורה לוועדת הבחירות, ואיזו זכות-
עמידה יש לה מול הוועדה, במיוחד כאשר יו"ר הוועדה מסרב
להיפגש עם נבחנים שנכשלו?

שנית – כפי שאפרט בהמשך, שרת המשפטים היא הממונה על
המדיניות, ולא הוועדה, ואם יש צורך לשנות דברים – זו תפקידה,
ולשם כך היא נבחרה ע"י העם;

ושלישית – הפגישה הזאת עסקה רק בתוצאות הבחינה האחרונה
– לא בכשלים ובעיוותים החל מבחינת נובמבר 2015, וגם לא
במניעת המשכם בעתיד.

**והתייחסותה של המשיבה אל עצמה כשתדלנית אשר "פועלת למען", במקום
שתראה את עצמה כמי שמופקדת על קביעת הנורמות מטעם הציבור כולו, ועבור
הציבור כולו מראה כי היא לגמרי לא מבינה את תפקידה כדרג המדיני האמון על
הנושא הזה.**

143. ולא למותר להזכיר כי בפגישה הזאת השתתף גם מר אפי נוה, עליו המשיבה מס' 1 אמרה
כי "אפי ואני זה גם אינטרסים וגם חברות", וכי הוא "הדבר הכי טוב שקרה למערכת
המשפט", והיום, לאור כתב-האישום שהוגש נגדו, והחקירות בהן הוא מסובך (כולל
שחיתות בבחירות שופטים), אשר הביאו אותו להתפטר הן מתפקידו כחבר בוועדה
לבחירת שופטים והן מראשות הלשכה, אפשר לומר כי מבחינת החוק הוא עדיין בחזק-
זכאי, אבל כבר מותר "לחטוא ליושרתו", משום שהחקירות האלה הן לא הדבר היחיד
שידוע עליו.

יט. על החמקנות ועל הסתירה הפנימית בתשובתה של המשיבה מס' 1 (נספח ב')

144. תשובתה של המשיבה מס' 1 מסתיימת באמירה הזאת :
- לפני סיום ומבלי לגרוע באמור אבקש להבהיר כי לשרת המשפטים אין סמכות להתערב בציון פרטני של נבחן וכי אין בסמכותה להעניק תוספת ניקוד לנבחני בחינות הלשכה.
145. חלקה הראשון אינו לעניין, משום שאיש לא ביקש ממנה "להתערב בציון פרטני" (ובוודאי שלא כותבו של **נספח א(1)**), אלא לקבוע מדיניות (דבר המוסיף הוכחה לכך ש**נספח ב'** נשלח לכותב בלי שמכתבו כלל נקרא).
146. חלקה השני עומד בסתירה למה שהשרה אומרת לגבי "שימוש בסמכותה ולתקן את תקנות הבחינות באופן הבא – (1) הורדת ציון המעבר מ-65 ל-60...".
- ומה ההבדל בין "תוספת ניקוד לנבחני הלשכה" לבין "הורדת ציון המעבר"!!
147. עד כמה השרה מוסמכת להתערב בבחינות לגבי כלל הנבחנים, ניקח דוגמה היפותטית :
- א. איילת שקד ואפי נוה נשארים בתפקידם עוד 4 או 8 שנים ;
- ב. מעודדים מהצלחתם בבתי המשפט הם ממשיכים להעלות את שיעורי הנכשלים, עד ששיעור הנכשלים מגיע ל-99% (ובתיהמ"ש ממשיכים לסרב להתערב) ;
- ג. מספר הנכנסים למקצוע אינו מכסה את הנשירה הטבעית מהמקצוע, מחירי השירות המשפטי מרקיעים שחקים, וידם של המונוי העם אינה משגם שירות משפטי – הן מבחינת הזמינות, והן מבחינת מחירי השוק ;
- ד. כל שנתיים מקודם יו"ר ועדת הבחינות לביהמ"ש העליון, ויו"ר חדש בא ;
- ה. במקביל לעליית המחירים ולירידה במספר עורכי הדין הולכות ומתרבות התלונות על הירידה באיכות השירות שעורכי הדין נותנים (וישמן ישורון, וגו'), ועל כך שבעניינים "קטנים" (תביעות על סך 100,000 שקל, למשל) אי אפשר למצוא עורך דין שיסכים לקבל את העבודה, ובמקרים רבים גם לאחר שעורך הדין כבר גבה "שכר ייעוץ" ראשוני.
- לשכת עורכי הדין מסרבת לטפל בתלונות האלה.
- ו. יום אחד מגיע שר משפטים חדש, ומחליט, בין השאר על סמך מכתבה הישן של שרת המשפטים דאז (מישהו דואג לשים אותו על שולחנו של השר החדש), לשים לדבר הזה סוף : להוריד את ציון המעבר ל-30%, רטרואקטיבית למועד נובמבר 2015, ל-20%

רטרואקטיבית לחודש נובמבר 2018, ל-15% רטרואקטיבית לחודש נובמבר 2021, וכן הלאה;

השר החדש גם שוקל אפשרות נוספת, והיא החלפת יו"ר הוועדה וחבריה, על מנם שהם יעניקו "תוספת ניקוד לפי שיקול דעתם המקצועי" (התקנות האלה כבר קיימות, מתקופתה של השרה הקודמת, איילת שקד) – וגם זה רטרואקטיבית למועד נובמבר 2015.

ז. כתוצאה מהתערבותו של השר החדש נוספים לשוק אלפי עורכי-דין חדשים, השוק מתייצב, המחירים יורדים, ומי שעדיין רוצה פרקליט מהשורה הראשונה – איש לא מונע בעדו.

ח. עתירתה של לשכת עורכי הדין לבג"ץ כנגד שר המשפטים וועדת הבינון נדחת מאותם הנימוקים שבעבר נדחו העתירות של המתמחים: **לא על נקלה יתערב בית המשפט בשיקול דעתם של הגורמים המוסמכים.**

148. ובקיצור: כאשר המשיבה מס' 1 רוצה – היא מוסמכת, כאשר היא לא רוצה – היא לא מוסמכת ...

כ. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (א): תיקון העוול שכבר נעשה, החל ממועד נובמבר 2015

149. כיוון שהסימביוזה בין הלשכה לבין אלרון החלה במועד נובמבר 2015 של בחינות הלשכה ביקש כותבו של **נספח א(1)** להחיל את כל האמור במכתבו גם רטרואקטיבית לאותו המועד ואילך, וכך אמר:

על תיקון העוול שכבר נעשה

כעת אדון בשתי השאלות הנובעות מכל האמור לעיל: האחת – איך לתקן את העוול שנגרם לנבחנים עקב ה"סימביוזה" שבין הלשכה לבין אלרון, ולמנוע את הישנותו של העוול הזה, והשנייה – מהי הרמה הרצויה, ואיך קובעים אותה.

כדי לצוד את שתי הציפורים באותה הירייה, צריך בראש ובראשונה, להחליף את יו"ר הוועדה וחבריה – כולם – באחרים אשר עדיין לא "הוכתמו" ב"סימביוזה" הזאת, ואין להם שום קשר ללשכה מלבד היותם חברים בה, מכוח החוק, וכל זאת כדי להשתחרר ולהתנקות מכל מה שגרם לכל העוול הזה.

באשר לתיקון העוול לגבי העבר (מנובמבר 2015 ואילך, להלן – "תקופת הסימביוזה") אין מנוס אלא **לשקלל את הציונים/שיעורי העוברים בתקופת הסימביוזה ביחס שבין ממוצע השיעורים האלה בחמש**

השנים (או בכל תקופה אחרת) שקדמו לתקופת הסימביוזה, לבין ממוצע השיעורים האלה בתקופת הסימביוזה, ולהנחות את הוועדה שתבוא במקום הקיימת לצאת מהנחת ה"המשכיות" – ביחס לתקופה הקודמת, ובכפוף למדיניות בה אדון בהמשך.

150. כיוון שהמשיבה מס' 1 לא ענתה על הנקודה הזאת – נטל ההוכחה עליה.

כא. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ב): רמת-הכניסה הנדרשת משופטים ומעורכי דין

151. כמוזכר ומובא כבר בסעי' 119, לעיל, במכתבו אל המשיבה מס' 1 אמר כותבו של נספח א(1) באשר ל"רמת המינימום הנסבל":

לרמת המינימום הנסבל אפשר לתת שני תבחינים (כשנגיע לכך נוכל להתווכח גם על איזה מהם הוא הנכון):

האחד – הרמה שמתחתיה עורך-הדין יגרום ללקוחותיו יותר נזק מתועלת;

והשני – עורך-הדין המתחיל לא יידרש להיות בעל רמה מקצועית הגבוהה יותר מזו של שופט השלום המתחיל, שהרי לא יעלה על הדעת שהנזקק לשירות המשפטי יצטרך לשלם עבור פרקליט יקרן, אשר יופיע בפני שופט הנחות ממנו מבחינה מקצועית, ואפשר שכלל אינו מבין מה טוען לפניו הפרקליט.

152. ועוד הוסיף הכותב, מיד בהמשך:

כדי לכסות את הנושא השני ישנן שתי אפשרויות חלופיות:

האחת – ועדת הבחינות תברר אצל הוועדה לבחירת שופטים מהי רמת-הסף הנדרשת משופט בימ"ש השלום, ותדרוש מהנבחנים רמת-סף נמוכה יותר (או, לפחות, שלא תהיה גבוהה יותר).

והשנייה – יש לדרוש מהוועדה לבחירת שופטים שתעמיד כל שופט לאותה הבחינה שעוברים המתמחים, ובהשוואה לציון 65 הנדרש כרמת-סף לעריכת הדין, רמת הסף לשופטים תהייה גבוהה יותר (נניח ציון 75 לגבי המועמדים לשלום, 85 לגבי המועמדים למחוזי, ו-100 לגבי המועמדים לעליון).

כיוון שאת, שרת המשפטים, מכהנת גם כיו"ר הוועדה לבחירת שופטים, אנחנו צדים כאן שתי ציפורים ברייה אחת, ואם יהיה צורך לעתור לבית המשפט – אנחנו נצרף גם את הוועדה לבחירת שופטים כמשיבה לעתירה.

להזכירך: כפי שהזכירה לנו הד"ר זר-גוטמן, לעיל (וכפי שיודע כל מי ש"היה שם"), "גם שופטי בית המשפט העליון שדנו בעתירות השונות, ציינו שהם עצמם לא היו עוברים את הבחינה" – דבר המעיד שאם הבחינות האלה קשות עבור שופטי ביהמ"ש העליון – הן בלתי-אפשריות עבור עורך-הדין המתחיל.

153. הדברים האלה מדברים בעד עצמם: **אם כבר "להעלות את רמת המקצוע" – יש לעשות זאת בכל המישורים (גם עריכת-דין וגם שפיטה), שהרי, כידוע, "חוזקה של שרשרת נקבע לפי החוליה החלשה שלה"**.

154. כיוון שהמשיבה מס' 1, כיו"ר המשיבה מס' 3, לא ענתה על הנקודה הזאת – נטל ההוכחה עליה ועל המשיבה מס' 3.

כב. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ג): לעניין הרכב המשיבה מס' 2

155. כיוון שהמשיבה מס' 1 היא הקובעת את איושה של המשיבה מס' 2, הציג כותבו של נספח א(1) את הדרישה בדבר הרכב המשיבה מס' 2:

באשר להרכב הוועדה: כאשר מרכיבים ועדה כזאת, צריך לוודא מראש לא רק שהם לא נגועים בניגוד עניינים (כמוסבר לעיל), אלא שהם גם מחוייבים לעקרונות המפורטים לעיל, וגם להלן. בהקשר זה יש לציין כי לחברי הוועדה הקיימים, אשר, כאמור, כבר "הוכתמו" ב"סימביוזה" עם הלשכה, יהיה קשה לומר "טעינו" ולחזור בהם, ואפילו יאמרו – איש לא יוכל לבדוק את כנותם.

וכל עוד הלשכה שותפה לבחירת השופטים – אסור שמועמד, או מועמד פוטנציאלי, לקידום יהיה חבר בוועדה, ובוודאי שלא היו"ר שלה.

יש לציין בהקשר הזה כי כאשר שופט יושב בוועדה (כזאת או אחרת) הוא יושב בה בגלל היותו שופט, **אבל לא בתור שופט**, וממילא שבועת האמונים כשופט לא חלה עליו.

156. כיוון שהמשיבה מס' 1 לא ענתה על הנקודה הזאת – נטל ההוכחה עליה.

כג. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ד): לעניין חובת ההתייעצות

157. באשר להרכבת המשיבה מס' 2 הוסיף כותבו של נספח א(1) את הדרישה בדבר חובת ההתייעצות:

לפי סעי' 40 (ג) לחוק הלשכה, מינוי חברי הוועדה הבוחנת שאינם שופטים "יהיה לאחר התייעצות עם המועצה הארצית", אבל לאחרונה התברר כי את, שרת המשפטים, לא "מתייעצת" עם המועצה הארצית,

אלא מקבלת ממנה רשימה מוכנה-מראש, אשר בה נאמר כי המועצה "אישרה" את המועמדים האלה, אשר שניים מהם שותפים במה שקרויים "המשרדים הגדולים", ואם נביא בחשבון כי מתוך השישה שניים הם "חברי השירות המשפטי", ושניים הם "חברי הסגל האקדמי של מוסדות מוכרים...". נראה כי כל שאר חברי הוועדה ש"אושרו" הם מ"לווייתני המקצוע" – אלה שיש להם אינטרס למנוע את "הצפת המקצוע".

עם כל הכבוד, זה נוגד את כל המקובלות בעניין ה"התייעצות".

התייעצות אמיתית מחייבת שהממנה, באמצעות הכלים העומדים לרשותו, יבחר את המתאימים ביותר, לדעתו, ולאחר מכן (ובמקביל, אם רוצים) יעביר את נבחריו לחוות דעתם של אלה שהוא אמור להתיעץ איתם.

טלי, למשל, את הוועדה המייעצת למינוי בכירים בשירות המדינה, הידועה גם בשם ועדת טירקל: אם ניקח, למשל, את מינוי הרמטכ"ל, אשר, לפי חוק יסוד: הצבא, הוא ממונה "בידי הממשלה לפי המלצת שר הביטחון" – הוועדה המייעצת אינה "בוחרת" את הרמטכ"ל, ואינה מגישה לממשלה "רשימה" של מועמדים לפי מספר המשרות הפנויות. היא רק מחווה דעתה לגבי המועמד שהוחלט עליו, ואם היא מוצאת בעברו פגם הפוסל אותו מלכהן במשרה לה הוא מיועדת – היא מחווה את דעתה, וכך, כעולה בבירור מלשון החוק, גם המועצה הארצית של הלשכה אינה "ועדת איתור", אלא רק ועדה מייעצת.

אני דורש, איפוא, לבטל את מינוייה של הוועדה כולה, לבחור מחדש – באופן עצמאי – חברים ויו"ר אשר, כאמור, יהיו מחוייבים לעקרונות המותווים בפנייתי זו אלייך, ואחרי שהם נבחרו, או במקביל לכך, אפשר להתיעץ עם המועצה הארצית – אבל לא להזקק ל"אישור" מצדה (ובוודאי שלא לקבל ממנה "רשימה" שהיא הכינה, ולא השרה הממנה).

158. כיוון שיו"ר המשיבה מס' 2 וחבריה כבר התפטרו, אין כבר מה "לבטל", ונותר בעינו רק הצורך באיושה-מחדש, כאמור בפרק הקודם, ולאחר התייעצות אמיתית, כאמור בפרק זה.

כד. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ה): על הערותיו לעניין הבחינות עצמן

159. בעקבות הפסיקה בנושא העלה כותבו של נספח א(1) בפנייתו שורה של נושאים שיש לתת עליהם את הדעת כאשר ממנים ועדה חדשה, על מנת לוודא שחבריה יהיו מחוייבים לעקרונות המותווים בפנייתו של הכותב – הכל בפרק הערות לעניין הבחינות עצמן.

160. כיוון שהאמור **בנספח א(1)** מדבר בעד עצמו, ולא זכה לכל התייחסות, די לנו להפנות אל הנספח הזה עצמו, ונפרט כאן רק את תמציתם של הדברים, וזאת מבלי לגרוע מכל האמור בו:

א. **עניין ה"תקפות" (validity) של הבחינות:** בחינות ההתמחות אינן "מועד ד"י" של הבחינות לתואר בוגר במשפטים, אין מטרתן לבחון מה בוגר ההתמחות זוכר מלימודיו בפקולטה למשפטים, ואין מטרתן לאלץ את המתמחה לחזור ולשנן דברים שהוא לא חייב יהיה לזכור בהמשך דרכו המקצועית כעורך-דין.

ב. **עניין ה"מהימנות" (reliability) של הבחינות:** כאשר נבחן אשר נכשל מקדיש שישה חודשים תמימים – יומם ולילה – לקראת הבחינה הבאה, לומד, ולומד, ולומד (ובוודאי שהוא "משתבח עם הזמן", אבל מקבל בבחינה החוזרת ציון נמוך ממה שקיבל בבחינה הקודמת: לבד מכך שיש בדבר כדי להעיד על מהימנותן הירודה של הבחינות ו/או על כוונה מתמשכת להקשות את הבחינות עוד ועוד, כדי להביא את הנבחנים לידי ייאוש – יש בכך גם גזירה שהציבור לא יכול לעמוד בה, וגם לא צריך לעמוד בה, כי אין בה לא טעם ולא תועלת, והיא בלתי סבירה באופן קיצוני.

ג. פיצול שלבי המבחן: לפי המצב הקיים הבחינה כוללת שלושה חלקים, ומי שנכשל בה חייב לחזור ולהיבחן מחדש על כל החלקים.

[...] דרישתנו היא לאפשר לכל נבחן, אם רצונו בכך, לגשת בנפרד לכל חלק מהבחינה, ומשעבר בהצלחה חלק זה או אחר – הוא לא יצטרך לחזור ולהיבחן עליו.

ד. משך הזמן של הבחינה: אני מעריך מאוד את תוספת הזמן (חצי שעה) עליה סיכמת בפגישה עם יו"ר הוועדה, אבל בכך לא סגי.

[...] הדרישה בנקודה הזאת היא להבחין בין עניינים שהקצבת הזמן רלוואנטית לגביהם, ועניינים שלגביהם אין שום הצדקה להגביל את הזמן: מתחילים את הבחינה בשעה 0900, למשל. מי שזקוק למעט זמן – זה בסדר, ומי שזקוק ליותר – יישב עד הבוקר שלמחרת.

161. כיוון שהמשיבה מס' 1 לא ענתה על הנקודה הזאת – נטל ההוכחה עליה.

כה. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ו): על ניתוק הזיקה בין הלשכה לבין מנגנון הבחינות וניהולן

162. בנושא הזה העמיד כותבו של **נספח א(1)** את המשיבה מס' 1 על כך שהלשכה לא מספקת למשיבה מס' 2 רק את ה"לוגיסטיקה" – כטענתה – אלא גם **קובעת מי יהיו עורכי הדין המייצגים את הוועדה, ואלה אינם עורכי הדין שהוועדה בחרה בהם (כמו שפועל כל גוף**

קולגיאלי) – אלא משרד עורכי קסוטו ושות', אשר נבחר על ידי הלשכה לנהל אם ענייניה המשפטיים, ואשר הלשכה היא המשלמת אם שכרם של המייצגים אותה.

163. בהסדר הזה, ציין הכותב במכתבו, יש ניגוד-אינטרסים מובנה, משום שמשרד עורכי דין המתפרנס מהלשכה ידאג לאינטרס של מפרנסיו, ולא לאינטרס הציבורי הכללי.

164. עוד הוסיף הכותב וציין כי האגרות שגובה הלשכה עבור הבחינות שקולה כנגד חלק משמעותי מתקציב הלשכה – הנאמד בכמה וכמה מיליוני ש"ח מדי שנה בשנה – וזה תמריץ נוסף להכשיל כמה שיותר נבחנים.

165. בעניין הזה דרש הכותב להפריד לחלוטין בין הדבקים האלה, לראות את הבחינות האלה כשירות ממשלתי לכל דבר ועניין, להפסיק כל קשר – ישיר או עקיף, מפורש או מרומז – בין הוועדה, חבריה והמנגנון הניהולי העומד לרשותה, לבין הלשכה, נציגיה ובעלי התפקידים מטעמה.

166. המפורט בפרק זה של הבקשה אינו בא לגרוע מכלליות האמור בנושא, **בנספח א(1)**.

167. כיוון שהמשיבה מס' 1 לא ענתה על הנקודה הזאת – נטל ההוכחה עליה.

כו. דרישותיו של הכותב שלא זכו לכל התייחסות (ז): על בקשתו של הכותב כי המשיבה מס' 1 תדרוש מהיועץ המשפטי לממשלה שיחקור את התיזמור בין הלשכה לבין השופט יוסף אלרון

168. בפרק המסיים אל פנייתו אל המשיבה ("הערה נוספת על התיזמור בין הלשכה לבין השופט יוסף אלרון") אמר הכותב:

כאמור לעיל, יש כאן חשד כבר לפלילים, וככל הידוע לי הוגשו בעניין הזה ליועץ המשפטי לממשלה תלונות בעניין הזה, אבל אף אחת לא זכתה למענה ענייני – אם בכלל.

סביר להניח שאם את, כשרת המשפטים, תדרשי ממנו לטפל בנושא, הוא יתייחס אליו ברצינות רבה יותר. אכן, אין לך סמכות להתערב בשיקוליו המקצועיים, ואם הוא יחליט, למשל, שהעובדות המפורטות (שניתנו לבדיקה ולמעשה אינן שנויות במחלוקת) אינן מגלות עבירה – זו סמכותו, ולא סמכותך, **אבל בתור "המנהלת האדמיניסטרטיבית" שלו את רשאית "להזמין" ממנו את ה"עבודה" הזאת.**

ואני משאיר בצריך-עיון את השאלה מהו הדין אם היועץ המשפטי סבור שאין "עניין ציבורי", והדרג הפוליטי סבור ההיפך. אני משאיר את הדבר פתוח, משום שלא יעלה על הדעת שכך יקרה.

169. לאור המפורט בבקשה זו, ברור היטב מדוע המשיבה מס' 1 לא טרחה להתייחס לבקשה הזאת: כל חקירה בנושא תסבך גם אותה ב"סימביוזה" הזאת!

כז. תשובה לטענותיה הצפויות של המשיבה מס' 2

170. נפלה לידי המבקש תגובתה של המשיבה מס' 2 לעתירה העיקרית (בג"ץ 1724/18), ויש להניח שהיא תטען את אותם הדברים גם לעניין בקשת-הצטרפות זו.
- המשיבה מס' 2 בעתירה העיקרית היא, כאמור, גם המשיבה מס' 2 לבקשה זו, והמשיבה מס' 3, שם, היא לשכת עורכי הדין, ובפרק זה – רק בפרק זה – שתיהן יחד תיקראנה "המשיבות".
171. הדבר הבולט הראשון הוא שהמשיבות האלה מיוצגות בעתירה העיקרית במשותף ע"י שני עורכי דין ממושרד עורכי הדין קסוטו ושות' – הוא הריטיינר של לשכת עורכי הדין, אשר החליטה מי ייצג את ועדת הבחינות (המשיבה 2 כאן ושם), והיא גם המשלמת את ייצוגה של המשיבה מס' 2!
- אם עורכי דין שונים ממושרד קסוטו היו חותמים על שתי תגובות נפרדות, אפשר היה אולי – ובדוחק רב – לקבל את התגובה מטעם המשיבה מס' 2 כ"עצמאית", אבל אפילו למראית העין הם לא מייחסים כל משמעות.
172. גם העובדה שאת התצהיר התומך נעשב ע"י עו"ד דנה בלוס, ממונה בכירה על מערך ההתמחות והבחינות בלשכת עורכי הדין מעידה על כך שהמשיבות הן "בשר אחר". ובכלל מה ללשכת עורכי הדין ול"מערך הבחינות", כאשר הבחינות נערכות ע"י ועדה ממשלתית "בלתי תלוייה", לפי הנטען על ידן!?
173. כיוון שהמבקש, כאמור לעיל, לא היה צד לשום הליך קודם, הוא לא יתייחס להליכים המוזכרים, אלא ככל שהם מתייחסים לשאלות הנורמטיביות.
174. בסעי' 15.1 ו-15.2. מביאים המשיבים מפסק דינו של כב' השופט אברבנאל את הדברים האלה:
- 15.1. בנוגע לטענות כנגד עצמאותה ותפקידה של הוועדה הבוחנת - "הוועדה הבוחנת (להלן: "הוועדה") מופקדת על ניסוח השאלות והיא הקובעת את פתרון; עליה מוטל להכריע בעררים המוגשים על תוצאות הבחינה; וכן לקבוע התאמות בנוגע לנבחני עם מוגבלות. הוועדה היא גוף קולגיאלי ואת תפקידיה האמורים מבצעי חבריה בהתנדבות. תיקון מס' 38 לחוק לשכת עורכי הדין קבע שינויים בנוגע להרכב הוועדה ודרכי מינויה. עיון בהוראות החוק הנוגעות לכך מלמד על אופייה האובייקטיבי של הוועדה ועל עצמאותה, בהיותה בלתי תלוייה בלשכת עורכי הדין ומנותקת ממוסדותיה המנויים בחוק. גוף זה, שחבריו נמנים על מערכת השפיטה, על השירות המשפטי הציבורי, על קהילת עורכי הדין הפרטיים ועל האקדמיה, משקף בהרכבו את עולם המשפט בישראל. המגוון הרחב של חבריו ודרכי המינוי שלה, מבטיחים את אמון הציבור בוועדה ואת רמתה המקצועית הגבוהה, ומרחיקים את החשש לשיקולים בלתי עניינים בהחלטותיה...." (עמ' 3 לפסה"ד).

15.2. בנוגע לטענות לקיומה של אג'נדה פסולה של הוועדה הבוחנת - " ... מדובר בנושאים המצויים בליבת שיקול הדעת של ועדה מקצועית, שכאמור לעיל, הרכב חבריה, דרך מינויים ועצמאותה מקטינים את החשש לקבלת החלטות בלתי ענייניות על ידה, בשל ה"אג'נדה" הנטענת על ידי העותרים, או בשל מניעים אחרים. אין די בטענת העותרים, לשגיאות שנפלו לשיטת בהחלטות הוועדה, כדי לפתוח פתח להתערבות משפטית בהחלטות אלה. משכך, הטענות בנוגע למתכונת הבחינה נדחות מחוסר עילה" (עמ' 56 לפסה"ד).

175. עם כל הכבוד, איש כנראה לא הפנה את תשומת ליבו של כב' השופט לכך שיו"ר הוועדה – אלרון – שינה את "מקצועיותו" כאשר מר נוח היה לראש הלשכה, הכל כמפורט בסע' 194, פסקה שלישית, להלן, מתוך ציפיה (אם לא גם הבטחה מפורשת) לקידום לבית המשפט העליון, שגם הוגשמה, ופרש מהוועדה אחרי שקיבל את התמורה – האם זו "התנדבות"?!

והאם העובדה שבמקום אלרון בא שופט אחר שגם הוא מועמד לביהמ"ש העליון – שוחט – והוא המשיך להוריד את שיעור העוברים – האם גם זו "התנדבות"?!

176. איש גם לא הפנה את תשומת ליבו לכך שכל חברי הוועדה, חוץ מהשופטים, לא מונו ע"י המשיבה מס' 1 על פי שיקול דעתה, ולאחר "התייעצות" עם המועצה הארצית של הלשכה, אלא קיבלה מהם רשימה מוכנה-מראש, שמספר הרשומים בה מתאימים בדיוק למספר החברים שההתייעצות מחייבת.

177. עם כל הכבוד, הוראות החוק אינן מחייבות שום דבר, אלא אם מקיימים אותן, ופועלים ברוחן.

178. ומעל לכל: גם אם נניח שחברי הוועדה הם מלאכי-השרת, והם אנשי-המקצוע הטובים במדינה – אבל עדיין, כאמור בסע' 114 – 118, 120, לעיל, קביעתה של רמת-הסף היא עניין של מדיניות, ורק אחרי שהמדיניות נקבעת ע"י הדרג המדיני יבוא תורו של הדרג המקצועי ליישם את המדיניות הזאת.

179. בסע' 18 לתגובתן מצטטות המשיבות מפסה"ד עע"מ 3865/18, ד"ה "אקדים ואומר כי ראוי היה למערערים לברור טענותיהם ... – לכך מתייחס המבקש בסע' 79 לעיל, ומראה כי הוא ברר בקפידה רבה את טענותיו – העובדתיות והמשפטיות – והוא מביאן כאן במלוא האחריות.

180. באשר לסעד הפקטור (סע' 19 לתגובתן של המשיבות) – ר' פרק י"ג, סע' 110 – 113, שם המבקש מציין כי הוא לא מבקש פקטור, אבל מוסיף הערה בעניין זה, המוסברת, שם.

181. באשר להורדת סף-המעבר (סע' 55 – 57, שם), המקושרת ע"י המשיבות גם לעניין הפקטור: המבקש לא מייחס כל חשיבות – לא לעניין הפקטור ולא לעניין ציון המעבר,

משום שאפשר לתת כל פקטור שרוצים, ולהוריד את ציון המעבר כמה שרוצים – ויחד עם זאת לערוך בחינה כזאת שאף אחד לא יעבור.

182. בסעי' 24 לתגובתן מביאות המשיבות אמירה מתוך פסה"ד עע"מ הנ"ל:

24. גם הטענה ל"פגיעה בחופש העיסוק" (טענה שהועלתה על ידי כמה מהמעוררים בפני בית המשפט הנכבד) נדחתה על ידי בית המשפט הנכבד, תוך שבית המשפט הנכבד מציין בפסק דינו כי הוא אינו "רואה פסול בכך שהנבחן נדרש ליותר מאשר "ידע בסיסי", ורשאית הלשכה לדרוש מהנבחן גם סטנדרטים גבוהים מאלה של עורך הדין הממוצע, על מנת לשמור על רמה נאותה של המקצוע ואף להעלות את רמת המקצוע".

183. כיוון שהמבקש לא היה צד לאותו התיק, וכיוון ששם לא הועלה הנושא הזה, אין למבקש אלא להפנות לאמור בפרק י"ד (סעי' 114 – 122) לעיל, המבהירים היטב כי **קביעתה של רמת-המקצוע היא תפקידו של הדרג המדיני, ולא של הדרג המקצועי.**

184. גם אם נצא מתוך הנחה שיו"ר הוועדה וכל חבריה הם מקצועיים לעילא-ולעילא, וישרים-כסרגל – עדיין קביעתה של רמת-הסף לכניסה למקצוע היא **עניין של מדיניות, וגם של פילוסופיה חברתית, שעליה אמון הדרג המדיני, לא הדרג המקצועי.**

מכל מה שנאמר בכל הפסיקה עד היום, וממילא גם בעמדת המשיבה מס' 2 שהוצגה בפני בתי המשפט, אין כל זכר לזכותו של בוזגלו לשירותיו של "עורך הדין השכונתי" שלו, במחירים השווים לכל נפש.

ואין גם זכר ל"וישמך ישורון ויבעט" – תוצאה טבעית ובלתי נמנעת מריכוזיות השוק בידיהם של מעטים.

שתבוא ועדת הבחינות (המשיבה מס' 2) ותטען כי שקלה גם את אלה, או אז בדוק אם היא אומרת את האמת, אבל בינתיים היא – ועדת הבחינות – אפילו בהבל-מקלדת אינה טוענת את זה.

185. ברגע שהדרג המדיני מקיים פגישות שתדלנות מול יו"ר ועדת הבחינות וראש לשכת עורכי הדין (כמצוטט מנספח א(1), בסעי' 142.ה. לעיל), ברור לא רק שהדרג המדיני מתכחש לסמכותו-חובתו, אלא שראש לשכת עורכי הדין הוא שותף לוועדה, ובלעדיו לא יקום דבר.

ואם לכך ייקרא "עצמאותה של ועדת הבחינות" – למי שטוען את זה יש מושגים משונים על המילה "עצמאות".

186. בסעי' 50 מביאות המשיבות מתוך בג"ץ 7505/98:

"הכלל הוא שבית-המשפט אינו נוטה להתערב בשיקול-הדעת של מי שהוסמך לבחון את הכשירות המקצועית, אלא אם הוכח לו כי שיקול-הדעת לוקה בפגם של שיקולים זרים או בפגם אחר מן הפגמים שיש בהם כדי לפסול שיקול-דעת מינהלי. [...] זה הכלל גם בתחום המשפטים, ואין בכך כדי לשנות שבתחום זה מצוי בידי בית-המשפט ידע מקצועי, כך במיוחד כאשר הסמכות לבחור את השאלות בבחינה, לקבוע מה התשובות הנכונות לשאלות אלה, ולהחליט מי עמד בבחינה, הופקדה על-ידי החוק בידי גוף בעל כשירות מקצועית גבוהה, כמו הוועדה הבוחנת" [...] אוסיף ואומר כי הנטייה של בית-המשפט, שלא להעמיד את שיקול-הדעת שלו במקום שיקול-הדעת של הרשות המוסמכת, חזקה במיוחד כאשר מדובר בשיקול-דעת של רשות מקצועית המופקדת על-פי החוק על עריכת בחינות מקצועיות.

187. ברגע שמשחררים את הדרג המדיני מהאחריות לקביעת הרמה, ומפקידים אותה בלעדית בידי המשיבה מס' 2 – זו משמעות המובאה מבג"ץ 7505/98 – יוצא כי קביעתה של רמת הכניסה למקצוע יוצאת משליטתו של הבוחר, ולא נכנסת לביקורתם של בתי המשפט – ובכך ניתן לוועדה הכוח המוחלט, שעלו נאמר: הכוח המוחלט משחית באופן מוחלט.

ואם יש צורך בדוגמה הממחישה כי השחיתות הזאת כבר הייתה בנו – ראו בסעי' 66, לעיל.

188. בסעי' 33 לתגובתן מביאות המשיבות עוד מפסיקתו של בית המשפט נכבד זה:

"עוד נטען כי יש להורות על הפרדה בין לשכת עורכי הדין לבין הוועדה הבוחנת. טענה זו נטענה באופן כוללני, כאשר ברי כי הן לפני שחוקק תיקון 38, הן בעקבותיו, קיימת הפרדה חד-משמעית בין הוועדה הבוחנת לבין מוסדות לשכת עורכי הדין, ולא עלה בידי העותר להראות כי הפרדה זו אינה נשמרת." (סעיף 11 לפסק הדין בבג"ץ 5635/17).

אבל בבקשה זו מוכח בעליל כי בפועל ההפרדה הזאת כלל לא קיימת: הלשכה נלחמת כארי למען קידומו של שופט הממלא את רצונה, מחליטה כי הריטיינר שלה ייצג את הוועדה, יושבת לצידו של יו"ר הוועדה כאשר הוא נפגש עם שרת המשפטים, מחליטה מי יהיו חברי הוועדה שאינם שופטים, ומה לא.

ממש "הפרדה" ... "הפרדה חד-משמעית" ...

189. ושוב נפנה את תשומת הלב לאמור בסעי' 170 – 172 לעיל, הפותחים את הפרק הזה, לעניין הייצוג המשותף של המשיבה מס' 2 ולשכת עורכי הדין.

190. בסעי' 63 מביאות המשיבות עוד אמירה מפסיקתו של כב' השופט אברבנאל, מיום 3.5.2018 :

וכך גם בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט אברבנאל) בפסק דינו מיום 3.5.18 בעניין בחינות ההסמכה, שם קבע גם הוא כי "תיקון מס' 38 לחוק לשכת עורכי הדין קבע שינויים בנוגע להרכב הוועדה ודרכי מינויה. עיון בהוראות החוק הנוגעות לכך מלמד על אופייה האובייקטיבי של הוועדה ועל עצמאותה, בהיותה בלתי תלויה בלשכת עורכי הדין ומנותקת ממוסדותיה המנויים בחוק. גוף זה, שחבריו נמנים על מערכת השפיטה, על השירות המשפטי הציבורי, על קהילת עורכי הדין הפרטיים ועל האקדמיה, משקף בהרכבו את עולם המשפט בישראל. המגוון הרחב של חבריו ודרכי המינוי שלה, מבטיחים את אמון הציבור בוועדה ואת רמתה המקצועית הגבוהה, ומרחיקים את החשש לשיקולים בלתי עניינים בהחלטותיה...." (עמ' 3 לפסק הדין).

191. והנה, לא עברו אלא חודשים ספורים, והתברר כי גם ועדת הבחינות (המשיבה מס' 2 דן ודהתם) וגם הוועדה לבחירת שופטים (המשיבה מס' 3, דן) איבדו את אמון הציבור, כאשר במרכז האירועים עומד התיזמור בין הגב' איילת שקד (המכהנת כמשיבה מס' 1) לבין מר אפי נוה. איבדו את האמון למרות ההרכב שנקבע בחוק לכל אחת משתי הוועדות, אשר "נועד להבטיח... וגו'".

וראו לעניין זה גם את מאמרו של הפרופ' זאב שטרנהל הקנוניה של הימין הארסי (הארץ, 1.2.2019), הדין בתיזמור שבין הגב' שקד לבין הגב' נוה, ולא מהסס לקרוא לו קנוניה, ובצדק!

כדי שלא לגלוש לפוליטיקה, אשר לבטח אין מקומה בבית משפט נכבד זה, נצטט מהמאמר הזה רק משפט אחד :

כמו כן, דרוש היה קולו של נוה, עבריין לכאורה עם סיכוי סביר להחליף את גלימת עורכי הדין במדי אסיר. ונוה, אל נשכח, היה שווה אוטומטית לא קול אחד אלא שניים, שלו ושל הנציגה השנייה של לשכת עורכי הדין.

192. ובאשר ל"רמתה המקצועית הגבוהה" של הוועדה, המוזכרת בנשימה אחת עם "אמון הציבור", הרי זו הסחת-הדעת מהנתון במחלוקת אל הלא נתון במחלוקת, שהרי אין מחלוקת על מקצועיותם של יו"ר המשיבה מס' 2 וחבריה בענייני חוק ומשפט (להבדיל ממומחיותם בניהולן של בחינות, כאמור בסעי' 96 – 97, לעיל), אבל גם ועדה בהרכב של חצי תריסר נשיאים-לשעבר של ביהמ"ש העליון וחצי תריסר פרופסורים מן המניין למשפטים תגיע לתוצאות שונות על פי הנחיות שונות מן הדרג המדיני לגבי השאלה אם ללכת לפי "המקסימום האפשרי", או לפי "המינימום הנסבל".

193. וכאמור לאורך כל הבקשה הזאת, השאלה הזאת היא בסמכותו של הדרג המדיני בלבד.

194. ואם כבר מדברים על "רמתה המקצועית הגבוהה" של הוועדה, נשאלת השאלה מהו ההסבר ה"מקצועי" לנפילה הפתאומית והדראסטית בשיעורי העוברים את הבחינה, בין התקופה שהסתיימה במועד מאי 2015 לבין התקופה שהחלה במועד נובמבר 2015 (ויש לזכור כי הרכבה של וועדת הבחינות במועדים האחרונים של התקופה הראשונה, כולל היו"ר, מר יוסף אלרון, היה זהה להרכבה במועדים הראשונים של התקופה האחרונה, כולל היו"ר, מר יוסף אלרון).

האם הנבחנים במועד מאי 2015 (75.4% עוברים) היו טובים ומוצלחים לאין שיעור מאשר הנבחנים במועד הבא, נובמבר 2015 (47%), או במועדים באים, בהם ירד שיעור העוברים לרמת ה-30% וה-12%?

ואולי וועדת הבחינות במועדים שעד מאי 2015, כולל היו"ר, מר יוסף אלרון, לא הייתה "מקצועית" דיה, ועד למועד נובמבר 2015 הם עברו "השתלמות מקצועית" – כאשר, מן הסתם, המרצה הראשי באותה "השתלמות" היה מר אפי נוה, זה שבהמשך אמר: אם אלרון לא ייבחר – אף אחד לא ייבחר!?

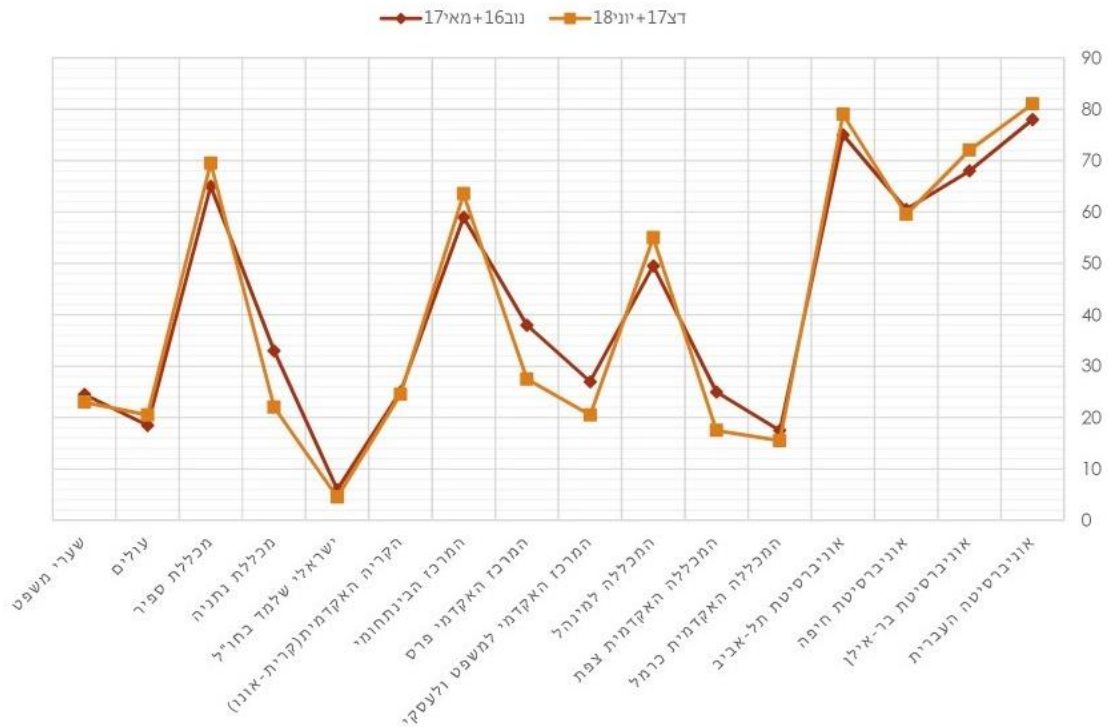
195. עם כל הכבוד, השחיתות זועקת כאן מכל פינה, כדי לסתור את הטענה הזאת צריך להביא עובדות – ומי לנו הבקיא בנושא כמשיב מס' 4 – הוא מר יוסף אלרון, אשר, כאמור במבוא, לעיל, צורף לבקשה זו כמשיב פורמלי, כדי שיוכל להגן על עצמו ועל כבודו כאדם מקצועי וישר – אם רצונו בכך.

כח. הערה נוספת על כך שהמשיבה מס' 2 נטלה לעצמה את סמכות הדרג המדיני
196. בבחינה שהתקיימה בחודש דצמבר 2017 נכנסה לתוקפה "המתכונת החדשה" של הבחינות, מכוח תיקון לחוק הלשכה.

197. לכאורה אמורה הרפורמה הזאת להביא לשינוי גדול בשיעור העוברים את הבחינה, אבל ההשוואה המדהימה בין התוצאות בשני המועדים האחרונים שלפני הרפורמה לבין התוצאות בשני המועדים הראשונים של הרפורמה מראה גם כן כי המשיבה מס' 2 נטלה לידיה את סמכויות הדרג המדיני, והחליטה מראש מה יהיו שיעור העוברים את הבחינה. ולא מן הנמנע שהסימביוזה עשתה זאת בכוונה, על מנת להרגיע את הביקורת "עד יעבור זעם", לאמור "שד הרפורמה אינו נורא כל כך", ואחר כך נמשיך באותה המגמה – להוריד עוד ועוד את שיעורי העוברים את הבחינות.

198. מה שרואים עוד הוא שההבדלים (אמנם מזעריים) הם לטובת תלמידי מוסדות-הלימוד ה"חזקים", ולרעת תלמידי המוסדות ה"חלשים" – דבר המנוגד בתכלית לאמור לעיל (סע' 160.א.), לפיו בחינת ההתמחות צריכה להעריך את איכות ההתמחות עצמה, ולא להוות בחינות "מועד ד" של הבחינות לתואר בוגר במשפטים, באשר אין מטרתן לבחון מה בוגר ההתמחות זוכר מלימודיו בפקולטה למשפטים, ובכך לאלץ את המתמחה לחזור ולשנן דברים שהוא לא חייב יהיה לזכור בהמשך דרכו המקצועית כעורך-דין.

שני מועדי רפורמה למול שני מועדים לפני (עוברים כללית)

200. עוד לעניין הסטטיסטיקה, ראו גם נספח ג', המדבר בעד עצמו.

כ.ט. עוד לעניין "אי תלותה" של המשיבה מס' 2 בלשכת עורכי הדין

201. אינטרס נוסף שיש ללשכה הוא בגביית אגרות הבחינה הבלתי חוקיות, המכניסות לה מיליוני שקלים מדי שנה בשנה.

202. כללי לשכת עורכי הדין (ידיעה בשפה העברית, ואגרות בחינות בעברית, בדיני מדינת ישראל, באתיקה מקצועית החלה על עורכי דין זרים ובבחינת ההסמכה לעריכת דין), תשכ"ב-1962, הותקנו ע"י המועצה הארצית של הלשכה "בתוקף סמכותה לפי סעיפים 94 ו-109 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961".

203. סע' 109 אינו לעניין, כי הוא לא עוסק באגרות.

204. לפי סע' 94(א) לחוק הלשכה "הלשכה רשאית, באישור שר המשפטים, לקבוע אגרות בעד שירותים שהיא נותנת ללא-חברים...".

205. אכן, המתמחים אינם חברי הלשכה, אבל הלשכה, לטענתה, כל המעורבות שלה בבחינות היא רק במתן ה"לוגיסטיקה" לוועדת הבחינות, ומכל מקום, לא הלשכה היא הנותנת למתמחים את שירותי הבחינות, אלא הוועדה עצמה, שהיא, כאמור בפרק ו', סע' 27 – 32, לעיל, "מוסד המדינה" לכל דבר ועניין.

206. לפי סעי' 6(א)-(4)-(5) לכללים הנ"ל הלשכה גובה על בחינת ההסמכה לעריכת דין אגרה בסך 520 ש"ח, ועל ערר על ציון במטלת כתיבה בבחינת ההסמכה לעריכת דין היא גבה 60 ש"ח.

207. חישוב פשוט יראה כי הלשכה מרוויחה מיליוני שקלים חדשים מדי שנה על הבחינות, וכל כישלון בבחינות גורר בחינה חוזרת, שגם היא כרוכה באותה האגרה.

208. למען הסר ספק, גם אם האגרה היא חוקית, עדיין ללשכה יש עניין כספי בכישלונות, המניבים לה מיליוני ש"ח בשנה.

ל. ריכוז כל הקשרים שבין הלשכה והמשיבה מס' 2

209. הברית הלא-קדושה: איילת שקד – אפי נוה – יוסף אלרון (פרק ח', סעי' 45 – 78, לעיל)

210. פגישת ה"שתדלנות" המשותפת של המשיבה מס' 1 עם ראש הלשכה, ועם יו"ר ועדת הבחינות (נספח א(1)), כמצוטט בסעי' 142.ה. לעיל).

יש לציין כי בעוד יו"ר ועדת הבחינות, השופט שוחט, נפגש עם השותפים-לקומבינה (איילת שקד, אפי נוה), הוא סירב להיפגש עם נציגי הנבחנים שנכשלו.

211. ההתייעצות הפיקטיבית עם המועצה הארצית של הלשכה בעניין חברי המשיבה מס' 2 (סעי' 157, לעיל), כאשר המועצה היא הקובעת, ונותנת למשיבה מס' רשימה מוכנה-מראש, וכידוע בענייני ועדות מהסוג הזה, הנטייה ה"אינהרנטית" של חברי ועדות כאלה היא לרצות את הממנים אותם, וממילא מי שקובע את הרכבן של ועדות כאלה, הוא גם הקובע את התוצאה של עבודתן.

212. קביעתה של הלשכה שהריטיינרים שלה יהיו אלה אשר ייצגו את המשיבה מס' 2 (סעי' 37 – 38, לעיל).

213. גביית האגרות הבלתי-חוקיות (סעי' 204 – 208, לעיל) שגובה הלשכה עבור הבחינות – המסתכמות בכמה וכמה מיליוני ש"ח מדי שנה בשנה – בהסכמתם-שבשתיקה של יו"ר המשיבה מס' 2, לדורותיהם.

214. העובדה שהלשכה והמשיבה מס' 2 מגישות לבתיהמ"ש תשובות משותפות, החתומות-במשותף ע"י עורכי דין ממשד עורכי הדין קסוטו ושות' – הוא הריטיינר של לשכת עורכי הדין, אשר החליטה מי ייצג את ועדת הבחינות, והיא גם המשלמת את ייצוגה של המשיבה מס' 2!

215. קיומו של "מערך התמחות ובחינות" בלשכת עורכי הדין, מעיד על כך שהלשכה והמשיבה מס' 2 רואות את עצמן כ"בשר אחר", למרות שהבחינות נערכות ע"י ועדה ממשלתית "בלתי תלוייה", כפי הנטען על ידן.

לא. מקור פרנסה נוסף של הלשכה מבחינות ההתמחות

216. **החברה הכלכלית של לשכת עורכי הדין בע"מ**, שהיא בבעלות הלשכה, מוכרת קורסי הכנה לבחינות ההתמחות במחירים של עד 5,450 ש"ח – מפעל המכניס ללשכה מיליונים נוספים.
217. לפי סעי' 109(2) לחוק לשכת עורכי הדין המועצה הארצית של הלשכה רשאית, באישור שר המשפטים, להתקין כללים בדבר סדרי קבלתם של מתמחים ורישומם, **סדרי ההתמחות ודרכי הפיקוח עליה**.
218. מכוח הוראת חוק זו הותקנו כללי לשכת עורכי הדין (רישום מתמחים ופיקוח על התמחות), תשכ"ב-1962, והלשכה אכן מקיימת פיקוח על ההתמחות.
219. ואם לא די בכך, בא סעי' 41ב' לחוק הלשכה ויצר את מוסד **נציב הפיקוח על ההתמחות**.
220. לפי סעי' 41ב(א) הנציב הזה יהיה **שופט בדימוס או עורך דין שכשיר להיות שופט מחוזי**, הוא ממונה ע"י המשפטים, לאחר התייעצות עם המועצה הארצית, והוא עומד בראש מערך הפיקוח על ההתמחות של הלשכה לפי חוק זה.
221. לפי ס"ק (ב), שם, "רשאי הנציב להתייחס לכלל היבטי ההתמחות, לרבות סוג העבודה המוטלת על המתמחה ותנאי העסקתו", ולפי ס"ק (ז) הנציב מגיש לשר המשפטים, לוועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת וללשכה, דוח שנתי על פעולותיו.
222. כאשר המבקש להיות עורך-דין משלים את לימודי המשפטים כדין, ועובר את ההתמחות בפיקוח הלשכה, נשאלת השאלה **מה עוד נחוץ כדי שיקבל את ההסמכה**.
223. לשאלה הזאת ישנן שתי תשובות אפשריות:
- האחת – הלשכה, המדברת גבוהה-גבוהה על "רמת המקצוע", דואגת בכוונת-מכוון לכך שהפיקוח על ההתמחות יהיה רופף, כדי שהיא תוכל להרוויח מיליונים ממכירת קורסי-ההכנה לבחינות ההתמחות (בנוסף למיליונים שהיא מרוויחה מאגרות הבחינה הבלתי חוקיות, כמוסבר בסעי' 204 – 208, לעיל);
- והשנייה – הפיקוח הוא ראוי, ומי שמסיים את ההתמחות אכן ראוי להיות עורך-דין, אבל הצורך לחזור אל ספסל הלימודים הוא המצאה של השולטים בלשכה, במטרה הכפולה והמשולשת: **לעצור את "הצפת המקצוע"**, ולהכניס ללשכה מיליוני שקלים בשנה – הן מאגרות הבחינה והן מקורסי ה"הכנה".
224. כך או כך – משהו לא תקין בכל הנושא הזה, משהו שאין ולא כלום בין בחינות הלשכה לבין "רמת המקצוע", ואם הטענה הזאת "חוטאת אף ליושרתם של עורכי הדין" – היא מבוססת על עובדות ועל מסקנות, ועל כן מותר גם מותר "לחטוא" ל"יושרתם" של עורכי הדין.

ובמיוחד מותר הדבר כאשר ה"ישראל" הזאת מיוצגת על ידי **מר אפי נוח, הבוחש-** בקלחת, אשר היה שותף לקנוניה עם איילת שקד ועם יוסף אלרון. אמנם מר נוח נאלץ לפרוש מראשות הלשכה, אבל כל הסימנים מראים כי הוא ימשיך "למשול בנו מקברו".

ועל מנת להסיר כל ספק: עניין הקנוניה אינו מבוסס על שמועות בקשר לחקירה משטרתית שפרטיה עדיין חסויים, אלא על העובדות המפורטות בבקשה זו, ומאומתות בתצהיר התומך בה.

לב. ובחזרה לשאלה אותה הבאנו במבוא לבקשה הזאת

225. כאמור במבוא, השאלה המרחפת מעל הבקשה הזאת נובעת מהתרחיש האפשרי הזה:
- א. נניח כי למרות הייחודיות שבה – **המבוססת על עובדות ולא על "רמזים"** – הבקשה הזאת נדחית, מנימוקים דומים לאלה שהביאו לדחייתן של כל העתירות הקודמות בנושא;
- ב. בכל מועד בחינה (פעמיים בשנה) שיעור העוברים את הבחינה יורד ב-5% בממוצע;
- ג. לאחר כל מועד בחינה ה"ריטואל" חוזר על עצמו: עתירה חדשה, **עתירה זהה המבוססת על אותן העובדות**, ופסק-דין חדש, הדוחה את העתירה מאותם הנימוקים;
- ד. כל אימת שמתפנים שני תקנים בבית המשפט העליון, **הלשכה מקדמת את יו"ר ועדת הבחינות ה"תורן" ושרת המשפטים, בתמיכת הלשכה, מקדמת את המועמד של הלשכה והלשכה, מצידה, תומכת בקידום מועמדה של השרה.**
- ה. עם קידומו של יו"ר ועדת הבחירות לביהמ"ש העליון, הוא מתפטר מראשות ועדת הבחינות, יו"ר חדש מתמנה, והתרחיש חוזר על עצמו **שוב ושוב: המשך הירידה בשיעורי העוברים את הבחינות, דחיית העתירות הזרות בנימוקים זהים, קידום יו"ר ועדת הבחינות לביהמ"ש העליון, וחוזר חלילה.**
226. והשאלה אשר צריכה לעמוד ברקע העתירה הזאת היא: **כמה עתירות זהות צריכות להגיע לבית משפט זה ולהידחות, כמה ראשי ועדת הבחינות צריכים להתמנות לביהמ"ש העליון, ועד לאן צריך שיעור העוברים את הבחינות לרדת כדי שבית משפט נכבד זה יתערב וישים סוף לסחרור-המוות הזה?**
227. נניח שהתשובה היא: עשר עתירות, חמישה ראשי הוועדה מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד ל-5% ... ונשאלת השאלה **מדוע לא להתערב כבר אחרי תשע עתירות, אחרי ש"רק" ארבעה ראשי הוועדה מקודמים לביהמ"ש העליון, ושיעור העוברים יורד "רק" ל-10%?**

